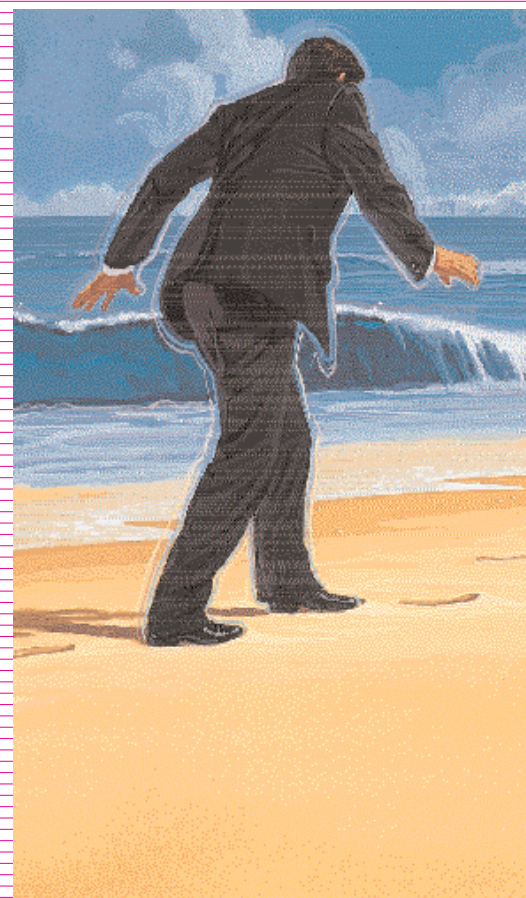

RESURSE SPIRITUALE

TOAMNA 1999

Ucenicizarea

Bob Moorehead	Transformarea credincioșilor slabi în ucenici maturi	1
LeRoy Bartel	<i>Programăm noi biserica pentru eșec, prin ignorarea poruncii de a face ucenici?</i>	
	Cinci caracteristici ale bisericilor care fac ucenici	
J. Melvyn Ming	<i>Este biserica ta angajată în facerea de ucenici? Cu ajutorul următoarelor cinci criterii de evaluare vei afla adevărul.</i>	5
Steven R. Mills	Ucenicizarea planificată	10
Rick Warren	<i>Alegerea unui model care să te călăuzească în procesul de ucenicizare efice.</i>	
	Examenul final al lui Dumnezeu pentru conducătorii de biserici	
	De asemenea, înăuntrul 1 4	
Douglas A. Oss	<i>Câteva întrebări pentru evaluarea eficienței ucenicizării.</i>	
	Dezvoltarea membrilor maturi ...	16
	<i>Un plan eficient în cinci pași pentru dezvoltarea membrilor bisericii spre maturitate.</i>	

Aș dori să abordez subiectul ucenicizării din perspectiva Evangheliei. Declarația privitoare la misiunea organizației Assemblies of God, SUA, include următoarele domenii: influențarea (evangelizarea); plantarea (plantarea de biserici); instruirea (ucenicizarea) și atingerea (lucrarea compasiunii). Ucenicizarea este unul dintre cei patru stâlpi esențiali ai Evangheliei.

Dacă ne concentrăm atenția asupra Evangheliei după Matei și privim ucenicizarea din perspectiva lui, putem vedea că utilizarea cuvântului ucenic implică atât verbul „a fi” cât și verbul „a face”. Tema ucenicizării ocupă un loc central pentru felul în care înțelege Matei Biserica și misiunea acesteia. În timp ce în Noul Testament există o utilizare obișnuită a cuvântului ucenic, în sensul de purtător al veștii bune sau evanghelist, verbul apare numai de patru ori în Noul Testament: primele trei utilizări se găsesc în Matei, iar cea de-a patra în Faptele Apostolilor.

Locul cel mai proeminent al acestui cuvânt se găsește în Marea Însărcinare din Matei 28:19. „Faceți ucenici” deține rangul cel mai înalt dintre toate cuvintele folosite în această poruncă. Acesta domină întreg pasajul. Celelalte participii, al botezării și al învățării, ocupă un loc secundar în comparație cu forța verbului „faceți ucenici” din această frază.

Scopul, desigur, este câștigarea oamenilor pentru Hristos, astfel încât aceștia să ajungă la statutul de creștini. Biserica trebuie să primească această însărcinare ca pe o poruncă de la Hristos. Matei tratează foarte serios această problemă.

Termenul ucenic apare de 73 de ori în Evanghelia după Matei, de 46 de ori în Marcu și de 37 de ori în Luca. În Evanghelii acesta este singurul nume pentru urmașii lui Isus Hristos. Ucenic înseamnă unul care merge după cineva. Ceea ce spune Matei este că ucenicii nu se nasc. Ei nu apar la dorința cuiva. Ei nu se nasc în mod instantaneu. Urmășii lui Isus Hristos trebuie să-i facă pe alții ceea ce sunt ei înșiși, și anume, ucenici.

În învățătura noastră despre biserică trebuie să avem o concepție limpede despre ucenicizare și care să ocupe un loc fundamental. Potrivit cu Evanghelia după Matei, fiecare urmaș al lui Isus trebuie să se găsească undeva în procesul de a face pe altcineva urmaș al lui Isus. Această sarcină nu este limitată doar la câțiva aleși, ci este a fiecărui urmaș al lui Isus. Fie ca cei din conducerea bisericii să încurajeze, să ajute și să-i echipeze pe urmașii lui Isus să ajungă într-o poziție în care „să facă ucenici”.

Greg Mundis

*European Director, Division of Foreign Mission
Assemblies of God, USA*

Resurse Spirituale

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136264, fax (059) 447180
Mobil: (094) 624236, e-mail: liferom@rdsor.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill Williams*
Editor: *Luca Crețan*
Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

FOTO: DAVE EDMONSON

transformarea
credincioșilor
slabi în

ucenici maturi

DE BOB MOOREHEAD

LA CE TE GÂNDEȘTI când citești cuvântul ucenicie? Nu, nu este doar un cuvânt la modă în biserică, o direcție recentă sau un alt program. Acesta este ordinul de marș pe care Hristos l-a dat Bisericii—un element esențial al vieții Bisericii.

MANDATUL

Facerea de ucenici nu este opțională — ea este o datorie. Nu se

poate supune unui vot ca să hotărâm dacă o practicăm sau nu, ea nu poate fi negociată și nici nu-i putem găsi vreo alternativă. Ultima poruncă a Domnului trebuie să fie preocuparea noastră de căpătâi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile“ (Matei 28:19).

Conducerea sau comitetul bisericii nu trebuie să schimbe acest mandat. Acesta este un dat. Dacă

**Facerea
de ucenici
este un
proces
alcătuit
din două
elemente:
(1) conver-
tirea la
Hristos și
(2) conti-
nuarea
cu Hristos.**

biserica este biserică, atunci ea va respecta această poruncă. Dacă biserica se joacă doar de-a biserica, atunci ea va ignora porunca sau, în cazul cel mai bun o va interpreta altfel.

Bisericile de azi fac o mulțime de lucruri diferite, dar în general singurul lucru pe care nu-l practică este formarea de ucenici. Îți poți imagina cum ar fi să ne angajăm într-o bătălie importantă având o armată de soldați neinstruiți? Vom pierde în mod sigur bătălia. Bisericile de astăzi sunt pline oameni drăguți, bine îmbrăcați, prietenoși și neinstruiți, care nu au nici cea mai vagă idee despre faptul că au o responsabilitate personală și colectivă de a face ucenici acolo unde lucrează și trăiesc.

SEMNIFICAȚIA

Ce înseamnă mandatul acesta? Ce înseamnă „să faci ucenici”? Nu înseamnă să iei decizii. A lua o decizie într-o întâlnire publică prin ridicarea mâinii sau pășind în fața amvonului nu este aceeași lucru cu a face ucenici. S-ar putea foarte bine ca acesta să fie un prim pas, dar de cele mai multe ori totul se oprește aici. Facerea de ucenici este un proces alcătuit din două elemente: (1) convertirea la Hristos și (2) continuarea cu Hristos.

Facerea de ucenici este incompletă dacă lipsește oricare din cele două componente. Aceasta începe cu a spune altora despre Evanghelia lui Isus Hristos, Evanghelie care schimbă viețile, și continuă cu prezentarea lui Isus Hristos ca răspunsul complet și final al lui Dumnezeu pentru păcatul nostru. Evanghelia le face de cunoscut oamenilor că nu se pot salva singuri și că trebuie să-L primească pe Hristos în inimile lor, invitându-L în mod personal să fie Domnul vieții lor.

Continuarea cu Hristos este etapa facerii de ucenici în care începe maturizarea. Când se naște un copil, nașterea nu durează real-

mente un timp îndelungat. În schimb, pentru maturizarea noului-născut este nevoie de 18 până la 20 de ani. Această maturizare noi o numim dezvoltare fizică și psihică. Este ciudat că noi ne alarmăm când un copil nu crește și nu se dezvoltă fizic, dar nu atunci când un nou convertit nu se dezvoltă și nu se maturizează din punct de vedere spiritual. Deoarece această a doua fază a ucenicizării este cu totul neglijată de biserică, bisericile noastre sunt pline de credincioși subdezvoltați care, atunci când nu li se face pe plac, încep să dea cu jucăriile lor în stânga și-n dreapta. Ei nu au fost niciodată hrăniți și nu s-a ocupat nimeni de dezvoltarea lor.

Astăzi, din păcate, televiziunea ne ucenicizează oamenii. Sistemul lor de valori și concepția lor despre lume și viață sunt modelate de miile de crime, violuri, de violență și de scenele sexuale explicite care se revarsă în fiecare noapte în sufragerile lor prin intermediul programelor TV. Un credincios obișnuit urmărește televizorul timp de vreo 21 de ore în fiecare săptămână, dar se instruieste în Cuvântul lui Dumnezeu doar vreo 11 minute săptămânal. Întrucât „ucenicul va ajunge asemenea învățătorului său” (Luca 6:40), imaginează-ți cum va arăta produsul final.

În ucenicie noi suntem interesați de produsul final. Pavel vorbea despre prezentarea fiecărei persoane „complete”, „mature” sau „desăvârșite (perfecte)” în Hristos Isus (Coloseni 1:28). Produsul final al uceniciei trebuie să fie urmașii devotați și capabili ai lui Isus Hristos. Unde este produsul nostru astăzi? Facerea de ucenici nu este terminată până când nu i-am câștigat pe oameni pentru Hristos, nu i-am maturizat în Hristos, și nu i-am adus la starea în care să se reproducă singuri.

Imaginează-ți că un om construiește o mare fabrică de radiouri.

**Este ciudat
că ne alarmăm
când un copil
nu crește și
nu se dezvoltă
fizic, dar nu
atunci când
un nou
convertit nu
se dezvoltă
și nu se
maturizează
spiritual.**

Angajează 400 de oameni să asambleze radiouri de tot felul, are clase de instruire, îi stimulează pe angajați să învețe, le plătește salarii bune, organizează munca în trei schimburi și începe să instaleze linia de asamblare. El se întoarce mai târziu să vadă cum merg lucrurile. Toate luminile din fabrică sunt aprinse, mașinile funcționează, oamenii par ocupați, se lucrează în trei schimburi și locul zumbăie de activitate. Când întrebă câte radiouri s-au montat în săptămâna aceea, el întâlnește privirea buimacă a șefului de secție care îi răspunde: „Păi, nici unul, dar să știți că aici se muncește, nu glumă! Acesta este cu adevărat un loc în care se muncește din greu“. Ceva nu este în regulă. Un loc care este destinat să producă radiouri, construit să facă radiouri, echipat să facă radiouri și care nu produce nici unul la capătul liniei de asamblare.

Mai este nevoie să fac aplicația? Produsul final al bisericii este o persoană salvată și instruită să-i ajute pe alții să vină la Hristos. Cu toate acestea, produsul lipsește. Succesul oricărei biserici nu se măsoară în funcție de numărul participanților la serviciile ace-

tea, chiar dacă acest număr se ridică la 8.000 sau mai mult. Succesul este determinat de câți ucenici sunt făcuți.

MATERIALUL

În ce domenii are un credincios nevoie disperată de instruire:

- siguranța salvării
- cum să studieze Cuvântul lui Dumnezeu
- rugăcinea
- Duhul Sfânt și darurile Sale
- câștigarea de suflete
- biserica
- administrație și finanțe
- slujire
- răpirea bisericii
- organizarea timpului
- conducere
- căsătorie, cămin și familie
- ucenicizarea altora
- sfințenia și puritatea.

Un ucenic este instruit pe trei căi: prin îndrumarea unui alt credincios, prin intermediul Duhului Sfânt și prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

METODA

Multiplicarea! Eu sunt întotdeauna impresionat de modul în care Isus a făcut acest lucru. El n-a fost o persoană de mas-media. Isus a

Facem noi ucenici?

Cei care se declară creștini nu demonstrează caracterul, stilul de viață și valorile adevăraților creștini.

• 60 de procente din toți americanii frecventează biserica cel puțin o dată pe lună.

• 25 de procente din membrii bisericilor admit că nu se roagă niciodată.

• 35 de procente nu citesc niciodată Biblia.

• 60 de procente nu susțin niciodată misiunile.

• 70 de procente nu-și asumă niciodată responsabilități în biserică.

• 95 de procente n-au câștigat pe nimeni pentru Hristos.

— Un sondaj de opinie național efectuat de Church of God, Anderson, Indiana

**Facerea
de
ucenici
nu este
terminată
până
când nu
i-am
câștigat
pe
oameni
pentru
Hristos,
nu i-am
maturizat
în Hris-
tos, și nu
i-am adus
la starea
în care
să se
reproducă
singuri.**

ales 12 ucenici și a trăit împreună cu ei timp de trei ani, ca să toarne din viața Lui în ei: „A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimită să propovăduiască“ (Marcu 3:14).

Ce proces simplu! Cineva a prezentat metoda lui Isus în felul următor:

- El a făcut o anumită lucrare.
- Ei L-au văzut făcând.
- El i-a învățat cum să facă.
- El a făcut-o împreună cu ei.
- El i-a trimis să facă ei înșiși lucrarea respectivă.

Acum, în secolul XX, acesta trebuie să fie planul nostru de bază. Acesta a fost mai mult un plan de multiplicare decât de adunare. Pavel s-a referit la această metodă cu mulți ani mai târziu, când i-a scris tânărului Timotei: „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“ (2 Timotei 2:2).

Notează efectul în lanț. Acesta vorbește despre puterea multiplicării. Aceasta este asemenea zicalei care întreabă: „Ce preferi: Să ai un milion de dolari sau un penny care să se dubleze în fiecare zi timp de o lună?“ Mulți ar răspunde imediat: „Dă-mi milionul de dolari.“ Dar un penny dublat în fiecare zi timp de o lună se ridică la suma de 10.737.418,24 dolari. Dumnezeu vrea ca noi să ne multiplicăm, nu să adăugăm pur și simplu numere la bisericile noastre.

Oare nu din această cauză a ales Isus metoda pe care a ales-o? El a așteptat ca ucenicii Săi să se înmulțească. El Se aștepta ca ei să toarne în viețile altora ceea ce a turnat El în viețile lor. Astfel, ucenicizarea nu este o stradă înfundată. O parte strategică a formării ucenicului este a-i face de cunoscut noului convertit că lui i se spune, pentru ca el să spună la rândul lui, că este schimbat ca să schimbe, și este salvat ca să salveze. Acesta este mersul normal al lucrurilor.

Cineva a arătat că 50 de procente din populația lumii noastre nu a auzit Evanghelia. Fără sistemul multi-

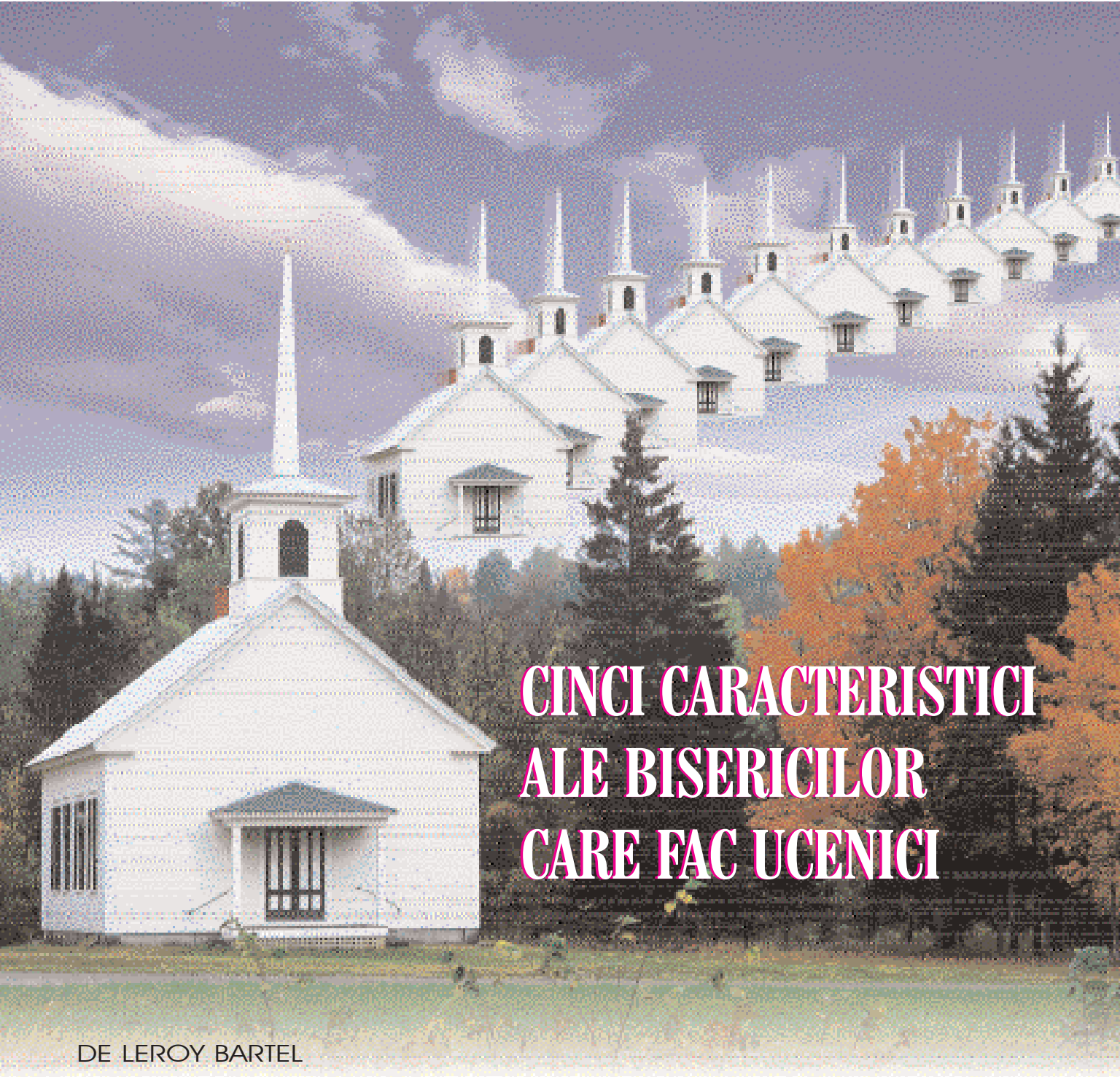
plicării, evanghelizarea lumii nu va face altceva decât să se târască din greu, rămânând cu mult în urma creșterii populației. Astăzi este nevoie de 1.000 de creștini care să lucreze 365 de zile pe an ca să câștige o persoană pentru Hristos și să-o instruiască. Cu această rată de ucenicizare noi vom pierde bătălia. Fără multiplicare nu există nici o speranță ca să câștigăm lumea noastră pentru Hristos. Totuși, cu această metodă, lumea noastră poate fi într-adevăr câștigată.

Mi-am dat seama de acest adevăr în urmă cu câțiva ani, când am început în biserica noastră programul de instruire intitulat „Mărturia credinciosului obișnuit“. Am ales doi credincioși și timp de 18 săptămâni i-am învățat cum să câștige suflete pentru Hristos, pretinzându-le îndeplinirea unui standard foarte ridicat în această slujire a lor. Acceptând să participe în acest program de instruire, ei au știut că atunci când acele săptămâni se vor termina, săptămâni în care era inclusă și aplicarea practică a principiilor învățate, fiecare va trebui să aleagă două persoane și să le învețe lucrurile pe care eu le-am pus în viețile lor. Ei au făcut aceasta. Curând, noi trei ne ocupam de instruirea a șase oameni. Apoi noi, cei nouă, am început să instruim optsprezece oameni. Apoi 27 dintre noi am început să instruim alți 54 de credincioși. În scurt timp, 81 dintre noi am început să instruim 162 de oameni. Începând de acolo, cifrele au devenit realmente mari. Astăzi, mulți ani mai târziu, peste 2000 au fost instruiți. Au rămas toți aceștia implicați în această lucrare? Nu toți, dar a rămas un mare număr, și instruirea încă progresează. La început multiplicarea ar putea părea un proces lent, dar în timp ea devine mai mult decât o simplă adunare.

CEI ÎNDRUMAȚI

Cum arată un ucenic? Ce formă ia produsul la sfârșitul procesului? Ar putea fi oferite multe descrieri, însă câteva vor fi totuși suficiente.

(Continuare în pagina 23)

CINCI CARACTERISTICI ALE BISERICILOR CARE FAC UCENICI

DE LEROY BARTEL

Când mă gândesc la adunările credincioșilor și la felul în care acestea abordează facerea de ucenici, îmi vin în minte trei tipuri de biserici revelante în această privință. (Aș putea da nume și localități.) Am văzut cu toții astfel de biserici, am făcut comentarii despre abordările și practicile lor, și am observat atât caracteristicile pozitive cât și pe cele negative ale fiecărui tip.

1. BISERICA ORIENTATĂ SPRE EXTERIOR

Deseori acest tip de biserică este condusă de o persoană care are o pasiune pentru suflete—și

uneori o pasiune la fel de mare pentru succesul numeric. Pastorul dorește să aibă biserica al cărei număr de membri crește cel mai repede din întreaga regiune—dacă nu din întreaga denominațiune. Deseori această biserică îi tratează pe noii convertiți la fel cum o mamă tratează scutecele de unică folosință. Muzica de închinare are un volum foarte mare și predicile sunt emoționale și înfocate. Uneori educația creștină este neglijată într-o încercare frenetică de a câștiga tot mai mulți oameni pentru Hristos.

2. BISERICA ORIENTATĂ SPRE INTERIOR

Această biserică se află aproape în cealaltă extremă. Credincioșii unei astfel de biserici se mândresc și se bucură de faptul că au o doctrină corectă și o bună cunoaștere a Bibliei. Ei iubesc învățătura adâncă și „hrana tare a Cuvântului”—în contrast cu ceea ce ei numesc în mod cinic „laptele Cuvântului”. Deseori tradiția stăpânește aproape totul—de la muzică la programe, și chiar și strategia și procedurile. Se pune un accent deosebit pe conservarea și păstrarea a „ceea ce avem”. Uneori acest fel de adunare nu a văzut de ani de zile nici un convertit care să îi calce pragul.

3. BISERICA CE FACE UCENICI

Această adunare este vie și vibrantă. Săptămânal sunt salvate suflete și apoi ucenicizate pentru a deveni persoane care aduc roadă, contribuind la îndeplinirea misiunii și a slujirii bisericii sub călăuzirea lui Dumnezeu. În mod constant sunt dezvoltate noi programe pentru a face față nevoilor existente, și pentru îndeplinirea misiunii bisericii. Programele mai vechi sunt evaluate, refocalizate, întinerite sau desființate. Ele evită capcanele în care au căzut bisericile prezentate la punctele 1 și 2, învață din aspectele pozitive ale celorlalte abordări, și insistă ca tot ceea ce fac să fie evaluat pe baza principiilor unei misiuni biblice. Acest tip de adunare se ocupă să crească ucenici.

Din experiența mea pot să spun că adunările implicate în facerea de ucenici împărtășesc următoarele cinci caracteristici:

1. Ele sunt dedicate poruncii lui Hristos de a face ucenici. Aceste adunări înțeleg că provocarea ce le stă în față este să zidească oameni—nu doar programe, clădiri sau bugete. Ele se văd în mod fundamental ca adunări care fac ucenici și înțeleg corect că mandatul lui Hristos (Matei 28:19,20)—deseori numit Marea Trinitate—este în primul și în primul rând o poruncă de a

ACESTE ADUNĂRI [CARE FAC UCENICI] ÎNTELEG CĂ PROVOCAREA CE LE STĂ ÎN FAȚĂ ESTE SĂ ZIDEASCĂ OAMENI— NU DOAR PROGRAME, CLĂDIRI SAU BUGETE.

face ucenici. Verbul „faceți ucenici” din versetul 19 este la modul imperativ, indicând faptul că aceasta este o poruncă clară pe care Domnul nostru a dat-o ucenicilor Săi. Aceasta este idea dominantă a întregii fraze. Chiar și cuvântul *mergeți*, cel mai adesea accentuat în acest verset, în limba greacă este de fapt un cuvânt care modifică verbul, și explică cum și în ce împrejurări trebuie să aibă loc facerea de ucenici, și anume, „în drumul vostru” sau „în timp ce mergeți”, faceți ucenici. Porunca Mântuitorului nostru a fost să „facem ucenici” nu doar să numărăm convertiți. Aceste biserici înțeleg adevărul acesta.

Ele înțeleg de asemenea în mod corect că trebuie să facă ucenici dintre toți oamenii, indiferent de etnie, bogați și săraci, oameni cu stare și din cei care nu au unde să stea; educați și analfabeți; de la creșă până la aziluri de bătrâni—de la leagăn până la mormânt. Nu ne putem permite să fim selectivi sau exclusiviști. Când Biblia spune „din toate

neamurile” aceste biserici înțeleg că ele trebuie să facă ucenici din toate grupurile de oameni.

Mandatul lui Hristos nu înseamnă pur și simplu că ei trebuie să-i învețe pe oameni despre Hristos sau despre Biblie sau despre doctrine. Hristos a spus: „învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”. (Părinții știu ce mare diferență există între „a cunoaște” și „a păzi”

CONVINGERILE BISERICILOR CARE FAC UCENICI

1. Biserica există pentru a sluji lui Dumnezeu slujindu-i pe oameni.
2. Biserica trebuie să-i facă pe oameni să dorească să învețe ca ucenici.
3. Biserica este răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu de influența pe care o are asupra oamenilor și asupra comunității.
4. Biserica este răspunzătoare și va da socoteală deoarece ea controlează procesul.
5. Biserica trebuie să-și evalueze succesul cu ajutorul dezvoltării spirituale și a valorilor credincioșilor ei.
6. Biserica influențează mai mult prin caracter și dedicare decât prin programele și comunicațiile ei.
7. Eficiența bisericii se bazează pe practica acesteia fundamentată pe principiile biblice de câștigare a oamenilor pentru Hristos, și de ucenicizare a acestora.

sau „a asculta“.) Aceste biserici sunt implicate în a-i ajuta pe oameni să învețe să trăiască viața creștină și să experimenteze aventura de a-L urma pe Isus în fiecare zi a vieților lor. Chiar și evangelizarea lor este în mod fundamental o chemare plină de entuziasm la a-L urma pe Isus.

2. Pentru ele este prioritară lucrarea de învățare a bisericii. Aceste adunări își dau seama că Mântuitorului nostru I s-a spus „Învățător“ tot atât de mult cât I s-a spus „Predicator“ sau „Propovăduitor“. A învăța pe cineva înseamnă mult mai mult decât a oferi pur și simplu o prezentare captivantă a adevărului (oricât de importantă este aceasta). De fapt, a limita învățarea altora la o prezentare a adevărului sau la un eveniment în care se vorbește în public, înseamnă a lipsi foarte mult predarea de dinamica biblică a acesteia. Verifică acest lucru—potrivit definiției biblice, a învăța pe alții înseamnă a-i ajuta să ajungă să-L cunoască pe Hristos și să cunoască în mod personal dragostea și puterea Sa, care schimbă viața. Aceasta implică a-i conduce pe alți oameni să descopere adevărul Scripturii și să-l aplice în viețile lor. Pentru a-i învăța pe alții este nevoie să lucrezi împreună cu ei ca să învețe ce este aventura vieții creștine și să faci tot ce îți stă în putință pentru a-i ajuta să trăiască în puterea Duhului Sfânt. Înseamnă să adopți modelul mentorului, pe care se pune un nou accent în aceste zile.

Punând accentul pe lucrarea de învățare a bisericii, aceste adunări scot în evidență în mod invariabil importanța școlii duminicale sau a echivalentelor funcționale ale acesteia și recunosc necesitatea practică a lucrării de ucenicizare la fiecare nivel al dezvoltării umane. Credincioșii trebuie să aibă o credință întemeiată pe Biblie și trebuie să se strângă împreună pentru a studia Biblia și a o aplica în viețile lor de fiecare zi. Ei au o atitudine pozitivă față de dinamica spirituală și intimitatea plină de grijă care fac parte din hrana oferită în grupurile mici.

3. Aceste biserici consideră facerea de ucenici drept o dinamică spirituală.

Ele se văd implicate împreună cu Dumnezeu în formarea spirituală a vieților. În concepția lor, facerea de ucenici nu este pur și simplu o sarcină educațională sau un alt program care trebuie să facă parte din programele bisericii. Fără implicarea Duhului Sfânt nu se va

întâmpla nimic care să aibă consecințe veșnice.

Experiența creștină autentică este extrem de importantă pentru facerea de ucenici. Nici o formare spirituală nu este posibilă fără o naștere din nou care schimbă viața. Botezul cu Duhul Sfânt furnizează puterea esențială pentru viața creștină victorioasă și roditoare a fiecărui credincios. Pe lângă acesta, viața creștină trebuie să fie caracterizată de experiențe continue cu Dumnezeu care întăresc și vitalizează viața creștină de fiecare zi.

SLUIREA NU ESTE DOAR UN SPECTACOL PREZENTAT DE CÂTEVA SUPERSTARURI DIN BISERICĂ; ACEASTA ESTE RESPONSABILITATEA FIECĂRUI CREDINCIOS.

Cu toate acestea, latura experimentală a vieții creștine nu rămâne neechilibrată. Toate experiențele trebuie evaluate cu ajutorul învățăturii limpezi a Cuvântului lui Dumnezeu, și nici o unealtă a programei de învățământ nu este atât de importantă ca Sfânta Scriptură. De aceea, oamenii se implică în studiul Bibliei și li se oferă diferite cursuri pe care să le studieze, însă elementul esențial este că ei întotdeauna studiază Biblia. Biblia este cu adevărat ghidul suficient pentru credință și comportare.

4. Aceste biserici sunt orientate spre implicare. Este aproape imposibil să faci parte din aceste adunări și să nu fii adânc implicat în slujirea creștină. Contrar percepției generale, creștinismul *nu* este un sport cu spectatori. Oamenilor nu li se permite să ocupe pur și simplu un loc pe bancă sau să vină la biserică ca să asiste la un spectacol. Slujirea nu este doar un spectacol prezentat de câteva superstaruri din biserică; aceasta este responsabilitatea fiecărui credincios.

Apostolul Pavel a delimitat responsabilitatea conducerii bisericii atunci când a arătat că sarcina lor este să „zidească“, să „echipeze“ sau să „pregătească“ poporul lui Dumnezeu pentru lucrare sau slujire (Efeseni 4:11,12). Aceste biserici cred că responsabilitatea lor în

fața lui Dumnezeu este să-i ajute pe oameni să-și găsească locul în Trupul lui Hristos și să ocupe acel loc. Instruirea pentru slujire nu numai că este oferită, dar se și insistă asupra ei. Fiecare membru al trupului lui Isus Hristos este esențial (1 Corinteni 12; Romani 12:3-8). Sarcina colectivă a bisericii, trupul lui Hristos, este să-L reprezinte pe Hristos prin puterea Duhului Sfânt, fără nici o deformare, în comunitățile și culturile din care face parte.

5. Aceste biserici nu lasă facerea de ucenici la voia întâmplării. Converteții nu sunt câștigați și apoi uitați. În bisericile care fac ucenici oamenii sunt importanți și nu sunt lăsați să cadă prin crăpături sau să se strecoare pe ușa din dos fără să fie observați. Este dificil să începi să lipsești de la serviciile unei astfel de biserici fără ca cineva să nu observe acest lucru și să nu fii căutat. Responsabilitatea pentru fiecare nou convertit îi este încredințată cuiva. Fiecare este repartizat într-un grup mic și este încredințat unui mentor sau unui îndrumător. Scopul acestor măsuri este să-l ajute pe fiecare nou credincios să învețe ce este viața creștină și să o trăiască victorios. În bisericile care fac ucenici fiecare suflet este tratat

ca și cum acesta ar valora cât „toată lumea“ (Marcu 8:36; Luca 9:25).

În ultimii ani, în multe biserici a început să se pună accentul pe celebrare. Uneori i s-a acordat o atenție atât de mare închinării de duminică dimineața încât alte elemente esențiale au fost neglijate. În multe locuri școala duminicală și serviciul din timpul săptămânii aproape că au dispărut. Pe de altă parte, unele adunări au trecut în cealaltă extremă și au pus accentul numai pe educație, devenind orientate spre interior și ajungând să stagneze.

Ambele erori sunt dezastruoase. Închinarea nu poate fi neglijată. Nici proclamarea Evangheliei nu poate fi neglijată—aceasta fiind absolut centrală pentru sarcina bisericii. Însă aspectul ucenicizării este tot atât de important sau de critic pentru vitalitatea continuă a bise-

ricii. Nu există nici o îndoială în această privință: Biserica nu-și poate permite să-și negligeze mandatul ei privitor la facerea de ucenici.

LeRoy Bartel este directorul național al Diviziei Educației Creștine, Springfield, Missouri.

Noutăți editoriale Life Publishers

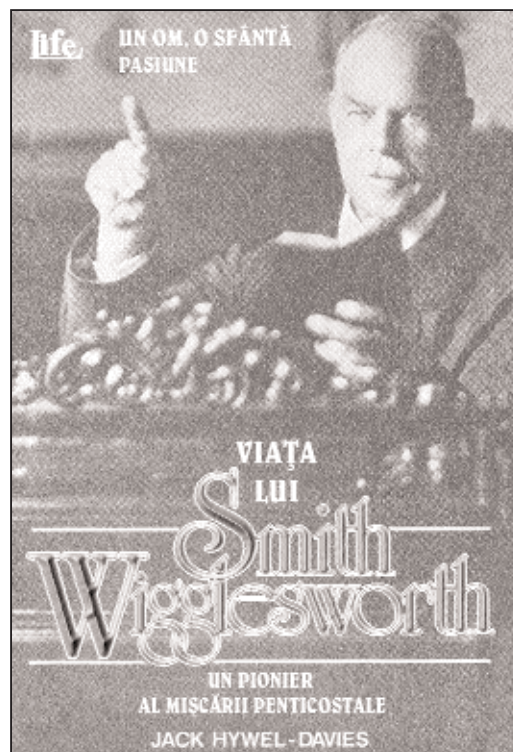
Viața lui Smith Wigglesworth

de JACK HYWEL-DAVIES

Smith Wigglesworth a știut cum să mute munții. Există două cuvinte cheie pentru succesul său imens ca evanghelist pentecostal și vindecător prin credință: „Crede numai!“ Mai presus de orice, lui Wigglesworth i-a plăcut să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt.

Viața lui Smith Wigglesworth descrie puterea neobișnuită a personalității și a lucrării sale. Cei care au avut privilegiul să-l cunoască nu l-au uitat. După ce l-au auzit predicând, mulțimile ostile au devenit prietenoase. Wigglesworth a poruncit demonilor să fugă, picioarelor să umble, ochilor să vadă. Oriunde s-a dus, i-a „scuturat“ pe oameni până când aceștia au fost gata să se pocăiască și să primească mântuirea și vindecarea. El a întors orașele cu susul în jos, predicând o Evanghelie a puterii, având o singură pasiune: aceea de-a stârni în oameni o credință în Dumnezeu mereu crescândă.

(228 pagini, 135 x 205 mm)

U

STUDIU PE CUVÂNT: MATHĒTĒS

ucenicul

Utilizarea nou testamentală a substantivului grecesc *mathētēs*, tradus de obicei „ucenic“, este o cheie pentru înțelegerea a ceea ce înseamnă să fii ucenicul lui Isus Hristos. Noul Testament folosește acest cuvânt în contexte care îi oferă o nouă semnificație, datorită asocierii lui cu Isus. Cuvântul apare atât de frecvent în Noul Testament încât studiul nostru, având în vedere importanța lui, nu va fi nicidecum exhaustiv, ci vom analiza aspectele cheie ale utilizării lui, care sunt fundamentale și definitorii pentru un ucenic al lui Hristos.

Din punct de vedere istoric, în limba greacă cuvântul *mathētēs* denumea un „student“, care se atașa de un învățător (*didaskálos*), pentru a obține cunoaștere teoretică și practică într-o anumită disciplină (de exemplu, filosofie, medicină, o meserie). Tot așa în tradiția rabinică un *talmid* era un student al Torei, care se atașa de un învățător pentru a învăța Scripturile și tradițiile părinților. În ambele cazuri, în cele din urmă studentul se califică pentru a deveni el însuși învățător, având autoritatea să înființeze propria școală, deseori continuând și dezvoltând tradițiile învățătorului său. (Pentru o descriere detaliată a acestui cadru vezi *New International Dictionary of New Testament Theology*, vol. 1, 485-86; *Theological Dictionary of New Testament*, vol. 4, 417-28.)

În Noul Testament cuvântul este folosit în același mod, în legătură cu ucenicii lui Ioan Botezătorul (de exemplu, Matei 11:2; Marcu 2:18; Luca 5:33) și ai fariseilor (de exemplu, Matei 22:16; Marcu 2:18). Totuși

interesul nostru primar este utilizarea cuvântului pentru a-i identifica pe urmașii lui Hristos. Această utilizare specifică nu este limitată la cei 12; de fapt, doar un mic procent din aparițiile acestui cuvânt se referă în mod exclusiv la cei 12, și apoi într-un mod exemplar la biserică. De departe, cea mai obișnuită utilizare se referă în general la urmașii lui Hristos, și în aceste contexte există atât asemănări cât și unele diferențe uimitoare față de utilizarea obișnuită a cuvântului *mathētēs*.

„Ucenicul“ nu poate fi definit separat de învățătorul de care este el atașat. Isus S-a prezentat pe Sine în mod public ca Învățător, și era foarte versat în tradițiile rabinice, chiar de la o vârstă fragedă (Marcu 12:18; Luca 2:41-50; 12:13). Deși unii dintre conducătorii religioși au refuzat să-I recunoască autoritatea (de exemplu, Marcu 2:1-11; 6:2; Ioan 7:15; 8:13-59), El totuși a fost recunoscut ca Rabi de către propriii Săi ucenici, precum și de publicul mai larg (Ioan 1:38; 3:2; Marcu 9:5; 11:21). Însă învățătura și lucrarea Sa au fost unice în mod limpede, un adevăr care este demonstrat de răspunsul mulțimilor care L-au auzit și L-au văzut pe Isus, și au recunoscut în El o autoritate pe care nu o aveau rabinii tradiționali (Matei 7:28-29; Marcu 1:27; Luca 4:32,36). Deci, în centrul ucenicizării nou testamentale se află acest Învățător, cu care ucenicii sunt chemați să aibă o relație vie; ultimul Adam care a devenit un Duh dătător de viață (1 Corinteni 15:45; cf., Efeseni 3:14-21; Filipeni 3:10,11).

A-L urma pe Isus ca ucenic înseamnă că cineva trebuia atât să trăiască

DE DOUGLAS A. OSS

Ucenicizarea p L a n i

DE J. MELVYN MING

VIZIUNEA LIDERULUI

Dacă ne gândim la formarea de ucenici există patru concepte cheie pentru aceasta; primele trei sunt cerințe pentru cel de-al patrulea.

**Niciodată
nu vom fi
oamenii
care să
influențeze
această
lume
pentru
Hristos dacă
nu vom
investi timp
în căutarea
lui
Dumnezeu.**

1. Căutare — Învățătorii trebuie să-L caute pe Dumnezeu

Pentru ca Dumnezeu să ne folosească în facerea de ucenici, noi trebuie să-L căutăm pe El. În Ieremia 29:13 Dumnezeu ne spune: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.”

Noi trebuie să petrecem timp cu Dumnezeu în rugăciune și în citirea Bibliei, să ne facem timp să medităm la Cuvântul Său, și să-L lăsăm să ne călăuzească. Niciodată nu vom fi oamenii care să influențeze această lume pentru Hristos dacă nu investim timp pentru a-L căuta pe Dumnezeu (Matei 6:33). Abordările noastre practice trebuie să reflecte dorințele lui Dumnezeu pentru bisericile noastre, nu doar să copiem ceea ce fac alții. A face parte din conducerea bisericii nu anulează responsabilitatea de a petrece timp cu Dumnezeu, ci mai degrabă o mărește.

Dawson Trotman, fondatorul organizației Navigatorii, a spus: „Unul din motivele sterilității spirituale este lipsa de comuniune cu Dumne-

zeul Cel viu.” Lumea este sătulă de oamenii care pretind că sunt conducători creștini, însă trăiesc fără să aibă parte de transformarea sau călăuzirea divină. Înainte de-a îmbrățișa diferite abordări practice ale ucenicizării, fii sigur că ai petrecut timp căutându-L pe Dumnezeu și că ai simțit călăuzirea Sa.

2. Evanghelizare

— Învățătorii trebuie să evanghelizeze

În Marea Trimitere Isus a spus: „Mergeți . . . și faceți ucenici” (Matei 28:19). Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă rezultatele obținute de ucenici în timp ce mergeau și împărtășeau vestea bună, pentru că: „. . . La numărul ucenicilor s-au adăos aproape trei mii de suflete. Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți . . . Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus” (Fapte 2:41,47; 4:33).

Ca rezultat al umplerii noastre cu puterea Duhului Sfânt, Isus a spus că

„Poți conduce un suflet la Hristos în 20 de minute, însă este nevoie de o perioadă de timp cuprinsă între 20 de săptămâni și câțiva ani pentru a-l aduce pe calea spre maturitate spirituală.“

— Dawson Trotman

f i c a t a

noi vom fi martori ai Lui (Fapte 1:8). Astfel un învățător plin de Duhul Sfânt va fi implicat în evanghelism. Creștinii cu adevărat plini de Duhul Sfânt sunt implicați în evanghelism și în câștigarea celor nemântuiți pentru Hristos. David Barrett, un statistician al bisericii, a spus: „80 de procente dintre cei care se întorc la Hristos în lumea de astăzi sunt câștigați prin lucrarea penticostalilor și a carismaticilor.“

Înainte de a putea face din oameni adevărați ucenici, aceștia trebuie mai întâi să ajungă să-L cunoască pe Hristos. Un program de facere de ucenici care nu îmbrățișează evanghelismul, este sortit încă de la început eșecului. Orice om trebuie să devină creștin înainte de a putea fi ucenicizat, pentru a ajunge asemenea lui Isus Hristos.

3. *Înfrățire* — **Învățătorii trebuie să-i hrănească pe nou-converțiți**

Copiii au nevoie de ajutorul adulților. În multe țări, părinții care își abandonează vreun copil sunt trimiși la închisoare. De ce? Pentru că societatea recunoaște necesitatea și responsabilitatea pe care le implică faptul de-a avea copii.

Același lucru este adevărat pentru copiii spirituali. Când oamenii vin la Hristos, ei sunt creaturi noi—copii spirituali. Pavel a spus că noi trebuie să ne purtăm cu nou-converțiții ca o mamă (doică) care se îngrijește cu drag de copiii ei, și ca un tată care se ocupă de fiii lui (1 Tesaloniceni 2:7-12). Tragedia este că mulți

oameni care vin la Hristos sunt abandonați de către părinții lor spirituali și de către biserică.

Trotman a spus: „Poți conduce un suflet la Hristos în 20 de minute, însă este nevoie de o perioadă de timp cuprinsă între 20 de săptămâni și câțiva ani pentru a-l aduce pe calea spre maturitate spirituală“. De aceea, trebuie să includem instruirea nou-converțiților în lucrarea noastră de ucenicizare.

4. *Ucenicizare* — **Învățătorii trebuie să uceniceze**

William Barclay a scris: „În viața unui om există două clipe extraordinare: Clipa în care se naște, și clipa în care descoperă de ce s-a născut.“ Ucenicizarea îi ajută pe oameni să afle de ce s-au născut.

Marea Trinitate nu lasă loc la nici o îndoială cu privire la faptul că Isus i-a trimis pe ucenicii Săi să învețe. Biserica primară a participat activ la împlinirea poruncii lui Isus, pentru că ucenicii s-au dedicat ei înșiși „învățăturii apostolilor“ (Fapte 2:42). Ei au fost atât de eficienți încât Sanhedrinul i-a acuzat că îi învață pe oameni și predică învierea lui Isus din morți (Fapte 4:2).

Cea mai mare nevoie pe care o văd astăzi în biserică este nevoia de creștini maturi spiritual —oameni care știu să se roage, ale căror gânduri sunt pline de gândurile lui Hristos, care au o pasiune pentru cei pierduți, care Îl reflectă pe Hristos în relațiile și acțiunile lor.

Ucenicizarea va produce astfel de creștini, însă acest lucru nu se va întâmpla fără o conducere vizionară. Unul dintre instrumentele importante pentru facerea de ucenici și lucrarea de ucenicizare este amvonul. Abordând pasajele biblice care vorbesc despre ucenicizare, pastorii pot mări conștientiza adunării în ceea ce privește facerea de ucenici. Folosește ilustrații și mărturii. Comunica în mod constant și în termeni concreți viziunea și pasiunea pentru oameni. Dacă liderul unei companii nu-și împărtășește viziunea cel puțin o dată la trei săptămâni, unii lideri din afaceri spun că acea companie nu are viziune. Cu cât este mai adevărat acest lucru pentru un pastor. Dacă viziunea pentru facerea de ucenici nu este comunicată cel puțin din trei în trei săptămâni, probabil că oamenii vor considera că facerea de ucenici nu este chiar atât de importantă.

MODELUL LIDERULUI

În facerea de ucenici există un echilibru între misticismul spiritual și programarea spirituală. Unii cred că uceniciza-

rea este o experiență mistică asupra căreia conducătorul are foarte puțin control, dacă are vreunul. Alții se situează în cealaltă extremă, și cred că, dacă găsesc materialele potrivite și mijloacele de comunicare adecvate, atunci ucenicii se vor forma în mod automat. Adevărul se află undeva între aceste două extreme. Ucenicul nu este rezultatul automat al unui program, însă dovezile existente arată că foarte puține biserici produc ucenici maturi fără o abordare planificată a ucenicizării.

ABORDAREA LIDERULUI

Pentru ca o biserică să fie eficientă în ceea ce privește facerea de ucenici, este extrem de important ca aceasta să folosească mai multe sisteme de lucru, adaptate la diferite stiluri de învățare și moduri de viață.

1. Folosește serviciile regulate ale bisericii pentru ucenicizare. De exemplu, în biserica noastră am adaptat recent materialul intitulat „Descoperirea maturității spirituale” a lui Rick Warren, și l-am folosit în serviciile de seara în 6 duminici la rând. Ca

urmare, 156 de credincioși au semnat legăminte de creștere, dedicându-se ei înșiși pentru: (1) un timp zilnic de părtășie cu Dumnezeu (citirea Bibliei și rugăciune), (2) darea zeciuiei lui Dumnezeu în mod consecvent (să dea primele 10 procente din venit), și (3) petrecerea unui timp cu credincioșii în fiecare săptămână (făcând parte dintr-o clasă de studiu sau dintr-un grup mic). Chiar acum noi folosim în timpul serviciilor de duminică seara seria de studii „Cum să devii un creștin contagios” a lui Bill Hybles.

2. Folosește serviciile din timpul săptămânii pentru a face ucenici. Există mai multe materiale disponibile care pot fi folosite în timpul serviciilor din timpul săptămânii. Iată câteva titluri: „Biserica noastră în lucrare”, „Cunoaște-ți Biblia” și „Înțelegerea doctrinelor biblice”. În plus, pot fi incluse cursuri practice care să abordeze diferite subiecte, cum ar fi: „Cum să-ți împărtășești credința”, „Cum să te rogi eficient” și „Cum să ai un timp zilnic de părtășie cu Dumnezeu”.

3. Folosește școala duminicală pentru facerea de ucenici. Un avantaj al acestei abordări este faptul că aceasta implică toate vârstele. De-a lungul anilor am folosit planul de ucenicizare al navigatorilor și seria „Coloseni 2:7”, ca materiale pentru școala duminicală, atât pentru tineri, cât și pentru adulți. În multe aspecte școala duminicală este esența unei strategii eficiente de facere de ucenici.

4. Folosește grupurile mici pentru facerea de ucenici. Unii folosesc grupurile mici în principal pentru evanghelism

„Aș sugera să începem relația noastră de ucenicizare prin a ne da jos măștile.”

sau zidire de relații, însă acestea pot fi folosite de asemenea în mod eficient pentru facere de ucenici. Există foarte multe materiale pentru acest scop. Evită pericolul unui grup închis, prin limitarea duratei de existență a unui grup la o anumită perioadă de timp.

5. Folosește relațiile de la persoană la persoană pentru facere de ucenici. Acestea permit cea mai personalizată abordare, și avantajul unui îndrumător sau mentor. S-a spus deseori că noi învățăm mai mult atunci când predăm decât învățând. Ucenici-

cizarea personală implică mulți oameni în procesul de predare și, prin urmare, promovează învățarea în viețile multora.

6. Încorporează facerea de ucenici în slujiri netraditionale. În prezent noi avem ucenicizarea drept element cheie al clasei pentru îngrijirea sănătății, care este programată în fiecare miercuri la ora prânzului. Fiecare săptămână include memorarea versetelor, citirea Bibliei, rugăciune și îndrumare spirituală.

Cheia facerii de ucenici este să ai o strategie care să îi ducă

pe oameni, în mod continuu, la un nivel spiritual mai înalt: necreștinul experimentează mântuirea și devine membru al bisericii; noii membri cresc în maturitate spirituală; membrii maturi din punct de vedere spiritual cresc în slujire; și cei implicați în lucrare se înmulțesc. ☞

J. Melvyn Ming, D. Min., este pastorul principal al Centrului Creștin Adunarea credinței, Richland, Washington.

STUDIU PE CUVÂNT: UCENIC

CONTINUARE DIN PAGINA 9

potrivit cu învățăturile Sale, cât și să transmită altora aceste învățături. Legătura dintre ucenicizare și învățare este limpede în Marea Trimitere din Matei 28:18-20. Mai mult, în acest text așteptarea fundamentală a lui Isus cu privire la ucenicii Săi este evidentă—„să păziți tot ce v-am poruncit“ (versetul 20). Astfel ascultarea de poruncile lui Isus este definitorie pentru a trăi ca ucenic al Său. De asemenea, observăm că această afirmație esențială are de-a face cu conformarea morală și spirituală cu Hristos.

În timp ce ascultarea de învățăturile lui Hristos este centrală pentru ucenicizarea nou testamentală, la fel ca și pentru utilizarea contemporană a cuvântului, utilizarea nou testamentală este unică în felul în care aceasta îi cheamă pe ucenici să devină participanți împreună cu Hristos.

În continuare vom considera trei pasaje diferite, care vorbesc despre ce înseamnă să fii un ucenic participant cu Isus.

1. *Matei 10:1-42* (cf., *Marcu 3:13; Luca 9:1*): În acest text cuvântul ucenic apare de patru ori (versetele 1, 24, 25, 42), însă întreg pasajul cuprinde învățătura lui Isus despre ce înseamnă să fii ucenic. Elementul principal cerut de Domnul din partea ucenicilor Săi (și nu s-a limitat la cei 12, cf. *Luca 10:1*) a fost abandonarea propriului interes și a preocupărilor lumești în favoarea dedicării absolute față de El

(de exemplu, versetele 9, 10, 16, 32-39; cf., *Matei 19:27; Luca 9:57*). Acest nivel de dedicare era evident într-o viață de supunere și ascultare față de El, și într-o încredere necondiționată în El (întâlnite peste tot în pasaj, însă vezi în special versetele 19, 20, 22, 26, 27-31).

În timp ce ucenicii au împărtășit cu Hristos o viață a lepădării de sine (de exemplu, versetul 38), ei au avut parte de asemenea de autoritatea și puterea Sa. A-L urma pe Domnul însemna ca ei să proclame Vestea bună a Împărăției, așa cum i-a învățat El, și ei au făcut aceasta cu autoritatea pe care le-a dat-o El (versetul 1). Astfel ucenicii Domnului au avut parte de puterea Lui asupra demonilor și a bolii. Mai mult, scopul lor în a participa la puterea Învățătorului nu a fost de-a avea putere de dragul puterii, ci pentru proclamarea veștii bune a Împărăției, în timp ce semnele îi însoțeau.

2. *Luca 10:1-24*: Într-un mod care evocă trimiterea celor 12, Isus a trimis alți 70 de ucenici ca să proclame Evanghelia. Ei au plecat cu autoritatea lui Hristos (de exemplu, versetul 16) în câmpurile care erau gata de secerat. Acest pasaj este deosebit prin concluzia lui. Când s-au întors, aceștia s-au bucurat de faptul că până și dracii le erau supuși datorită autorității lui Isus (versetul 17). Isus le-a spus că supunerea dracilor nu era un motiv suficient de bucurie; în schimb, ei trebuiau să se bucure pentru că numele lor sunt scrise în ceruri (versetele 19, 20). Deci, ucenicul trebuie să-și concentreze atenția asupra acestui adevăr. A avea

EXAMENUL

final al lui Dumnezeu pentru conducătorii de biserici

DE STEVEN R. MILLS

Care este adevăratul succes în biserică? Cum vede Dumnezeu lucrarea noastră? Definim noi succesul în același fel în care îl definește Dumnezeu?

Dacă Dumnezeu ar da conducătorilor de biserici un examen final este foarte probabil că întrebările de examen ar proveni din Efeseni 4:11-16. Haideti să considerăm șase întrebări, care ar face parte probabil din examenul final al lui Dumnezeu pentru biserici și conducătorii de biserici.

1. CE LUCRURI DE SEMNIFICAȚIE ETERNĂ AU LOC ÎN VIAȚA UNEI PERSOANE, ÎN TIMP CE ACEASTA SE AFLĂ ÎN GRIJA BISERICII TALE? (VERSETELE 11-13)

Bisericile eficiente și conducătorii eficienți acceptă responsabilitatea de a-i face pe oameni să dorească să devină ucenici. Isus a acceptat responsabilitatea de a-i face pe 12 bărbați să dorească să-L urmeze și să devină ucenicii Săi. De exemplu, într-o scurtă după-amiază petrecută cu Isus, viața lui Andrei a fost schimbată pentru totdeauna. El s-a întors plin de entuziasm și hotărât să-L urmeze pe Hristos. Apoi l-a recrutat pe Petru, fratele său.

Ce se întâmplă în viețile oamenilor dacă ei petrec câteva ore fiind expuși serviciului de închinare și slujirilor care au loc în biserica ta? Sunt ei atinși de dragostea și căldura oamenilor, sau se simt acceptați în mod superficial ori chiar excluși? Sunt ei atinși de prezența, puterea și pasiunea reală a unui Dumnezeu drept și plin de dragoste? Sunt ei duși mai aproape de Dumnezeu în călătoria lor spirituală? Când călătoriile lor spirituale îi duc dincolo de raza de acțiune a bisericii tale, vor fi viețile lor influențate într-un mod pozitiv și etern?

2. CARE SUNT CĂILE ÎN CARE SLUJESC MEMBRII BISERICII TALE? (VERSETUL 12)

Îi pregătesc lucrătorii pe ceilalți credincioși pentru lucrarea de slujire? Sau slujesc ei unui grup de spectatori? Ajută ei la îndeplinirea scopului general al bisericii, sau slujirile sunt doar activități care îi țin ocupați pe ceilalți membri?

Lucrarea liderilor este de a-i echipa și instrui pe alții pentru slujire. O biserică devine nefuncțională atunci când nu reușește să-i ajute pe membrii săi să-și descopere și să-și dezvolte darurile, abilitățile și chemările lor unice, date de Dumnezeu. Membrii care ajung să aștepte să fie întreținuți și hrăniți în loc să contribuie personal la cauza și la scopul lui Hristos și al bisericii devin niște membri slabi și care se slujesc doar pe ei înșiși. Este o situație dezastruoasă atunci când creștinii cred că, în relația lor cu Hristos, Îl pot ține pe Isus la

distanță, fără să intre într-o relație strânsă cu Mântuitorul, și fără să slujească biserica locală.

Slujirea în biserică trebuie să aibă drept scop echiparea și mobilizarea altor credincioși în lucrare. Conducătorii nu trebuie să slujească singuri, ci mai degrabă să caute să-i îndrume și să-i instruiască pe alții pentru lucrare. Pentru aceasta, conducătorii îi pot invita pe lucrătorii potențiali să-i însoțească în vizitele pe care le fac sau în alte activități. Instruiește-i pe credincioși și trimite-i în lucrare. Fă din echipare și instruire o prioritate a programului slujirii tale săptămânale. Aceasta ar putea implica refocalizarea timpului unui serviciu divin tradițional, cum ar fi studiul biblic de miercură seara, spre instruirea de conducători. În cele mai multe programe tipice din biserică există multe întâlniri în care participanții trebuie să stea și să asculte, însă există puține experiențe de instruire adevărată pentru conducere și lucrare, sau acestea lipsesc cu desăvârșire. Învăță-i pe cei care ocupă diferite poziții în conducere sau în slujire că o parte importantă a responsabilității lor este să-i instruiască pe alții pentru a se implica în lucrare, în loc să slujească ei înșiși oamenilor.

3. ARE SLUJIREA MEMBRILOR BISERICII TALE DREPT REZULTAT CREȘTEREA SPIRITUALĂ ÎN CREDINȚĂ, CUNOAȘTERE ȘI MATURITATE? (VERSETUL 13)

Isus este preocupat de creșterea spirituală, de credință și maturitate. Ce se întâmplă în viețile celor care sunt slujiți? Are fiecare slujire rezultate spirituale? Contribuie slujirea membrilor într-un mod semnificativ la zidirea credinței, cunoașterii și a maturității? Slujirea unei biserici poate să realizeze anumite lucruri bune din punct de vedere omenesc, și totuși acestea să nu aibă nici un conținut spiritual.

Dacă un om spune că el lucrează la o companie care produce mașini Mercedes, însă produsul final este un Trabant, atunci, de fapt, el nu lucrează pentru firma Mercedes, ci pentru firma care produce Trabantul. În mod similar, dacă noi spunem că ne ocupăm de facerea de ucenici, însă după ce oamenii au trecut prin procesul nostru în fiecare săptămână fără să reflecte caracterul, obiceiurile, valorile și modul de viață al unui adevărat ucenic, atunci noi facem altceva, dar nu ucenici. Noi creștem

Lucrarea liderilor este de a-i echipa și instrui pe alții pentru slujire.

(Continuare în pagina 24)

Dezvoltarea

DE RICK WARREN

„Dorința noastră cea mai mare și rugăciunea noastră este ca voi să deveniți creștini maturi.”
(2 Corinteni 13:9, Biblia Vie)

Noul Testament afirmă foarte clar faptul că voia lui Dumnezeu pentru fiecare credincios este maturitatea spirituală – El dorește ca noi să creștem. Pavel a spus: „Noi nu suntem destinați să rămânem, asemenea unor copii, la dispoziția oricărui vânt de învățătură . . . ci suntem destinați să spunem adevărul în dragoste, și să creștem în toate privințele în Hristos, care este Capul” (Efeseni 4:14; traducerea Phillips).

Scopul final al creșterii spirituale este să devenim asemenea lui Isus. Încă de la început, planul lui Dumnezeu pentru noi a fost ca noi să ajungem asemenea Fiului Său (Romani 8:29).

Deci, marea întrebare este: Cum are loc creșterea spirituală? Cum devenim noi maturi în Hristos?

MITURI DESPRE MATURITATEA SPIRITUALĂ

Înainte de-a împărtăși strategia bisericii Saddleback pentru dezvoltarea credincioșilor spre maturitate, aș dori să risipesc câteva dintre concepțiile populare greșite despre creșterea spirituală și maturitate. Este important ca orice strategie să se bazeze pe informații corecte.

MITUL NR. 1: Odată ce ești născut din nou, creșterea spirituală are loc de la sine. Multe biserici nu au nici un plan organizat pentru a-i

membrilor maturi

*„Pentru
desăvârșirea
sfinților,
în vederea lucrării
de slujire, pentru
zidirea Trupului
lui Hristos.”
(Efeseni 4:12)*

un profesor extraordinar. De fapt, unele lecții nu le putem învăța decât prin experiență. Studiul fără slujire produce creștini care tind să-i judece pe alții și care sunt mândri din punct de vedere spiritual.

Una dintre modalitățile de-a evalua dacă biserica ta se maturizează spiritual este să verifici dacă standardele impuse conducerii continuă să fie tot mai înalte odată cu trecerea timpului.

CUM SĂ-ȚI PLANIFICI O STRATEGIE

Strategia bisericii Saddleback pentru dezvoltarea ucenicilor se bazează pe șase adevăruri pe care le-am identificat, fiecare fiind opus unuia dintre cele șase mituri. Noi credem că creșterea spirituală începe cu dedicarea, aceasta este un proces treptat, implică dezvoltarea unor obiceiuri, este măsurată prin intermediul a cinci factori, este stimulată prin relații, și necesită participarea la toate cele cinci scopuri ale bisericii.

1. Mărește nivelul dedicării. Una dintre modalitățile de a evalua dacă biserica ta se maturizează din punct de vedere spiritual este să verifici dacă standardele impuse conducerii continuă să fie tot mai înalte odată cu trecerea timpului, și acestea necesită un nivel tot mai înalt de dedicare pentru Hristos și creșterea spirituală.

De fiecare dată când ridici standardele pentru conducere, îi aduci puțin mai aproape pe toți ceilalți membri ai bisericii. Când ridici nivelul dedicării pentru cei care se află în cele mai vizibile poziții de conducere, acest fapt ridică așteptările pentru toți ceilalți credincioși.

Cum îi determini pe oameni să se dedice unui proces de creștere spirituală?

Trebuie să le ceri oamenilor să se dedice. Dacă nu le ceri oamenilor să se dedice, atunci nu vei avea oameni dedicați. Unul dintre cele mai folosite lucruri pe care o biserică le poate face pentru oameni este să-i ajute pe aceștia să stabilească lucrurile pentru care să se dedice și la ce dedicați să renunțe. Pentru mulți oameni o barieră în calea creșterii spirituale nu este lipsa de dedicare sau consacrare, ci o dedicare prea mare pentru lucruri greșite.

Cere cu încredere o dedicare mare. Isus a solicitat întotdeauna, în mod clar și plin de încredere, dedicarea oamenilor. El nu s-a ferit deloc să le ceară să lase totul și să-L urmeze. Deseori, cu cât ceri o dedicare mai mare, cu atât vei obține un răspuns mai entuziast. Oamenii doresc să se dedice pentru ceea ce dă semnificație vieților lor. Ei răspund responsabilităților care dau sens vieții și sunt atrași de o viziune provocatoare.

Fii specific atunci când ceri oamenilor să se dedice. O altă cheie pentru dezvoltarea dedicării este să fii specific: dedicare pentru Hristos, apoi pentru botez, pentru a deveni membri ai bisericii, pentru obiceiurile care duc spre maturitate, pentru lucrare și pentru îndeplinirea misiunii vieților lor.

Explică beneficiile dedicării. O altă cheie pentru dezvoltarea dedicării este identificarea beneficiilor acesteia. Când suntem dedicați, noi sfârșim întotdeauna prin a fi binecuvântați. Explică-le beneficiile personale, beneficiile familiei, beneficiile trupului lui Hristos și ale societății în general, și beneficiile veșnice ale dedicării pentru creștere spirituală. Oamenii au o dorință înăscută de-a învăța, de-a crește, de-a progresa, însă uneori trebuie să trezești acea dorință prin exprimarea scopurilor învățării și ale obiectivelor creșterii spirituale în termenii valorii și ai beneficiilor acestora.

Biserica deține adevăratul secret al sensului, semnificației și satisfacției în viață, însă noi prezentăm acest secret într-un mod foarte palid și lipsit de atracție. Compară calitatea unei reclame a bisericii cu reclama unui alt produs și îți vei da seama imediat de diferență.

Zidește pe dedicare, și nu spre dedicare. Chiar dacă le spui oamenilor unde vrei să-i duci (provocându-i cu o dedicare mare), este important să începi cu dedicarea de care sunt ei în stare la momentul respectiv, indiferent cât de slabă ar părea aceasta. De asemenea, este posibil să împarți dedicați mari în pași mai mici, și să-i conduci treptat pe oameni pe calea spre maturitate. Folosind o ilustrație vizuală a progresului spiritual, oamenii pot vedea unde au ajuns la un moment dat, și cât mai au de mers până la atingerea scopului propus.

Sărbătorește de fiecare dată când cineva se dedică să pornească spre următorul reper aflat pe calea spre maturitate. Crează evenimente pe care să le sărbătorești, cum ar fi ritualuri de trecere, în timpul cărora să poți recunoaște în mod

public creșterea respectivă. Această abordare oferă oamenilor un sentiment al realizării și îi motivează să continue să progreseze. În timpul sărbătoririi evenimentelor, permite-le oamenilor să spună celor prezenți cum le-a fost binecuvântată viața printr-o dedicare mai mare. Oamenii acestei generații se așteaptă să primească o valoare egală cu dedicarea lor. Ei caută cu disperare ceva pentru care să merite să-și dedice viețile.

2. Ajută-i pe oameni să-și dezvolte obiceiuri pentru creștere spirituală. Calea cea mai practică și mai plină de putere de a-i determina pe credincioși să se îndrepte în direcția maturității spirituale este să-i ajuți să-și formeze obiceiuri care promovează creșterea spirituală. Deși acestea sunt numite deseori discipline spirituale, noi folosim termenul obiceiuri deoarece sună mai puțin amenințător pentru noii credincioși.

Noi suntem ființe ale obiceiului. Dacă nu ne dezvoltăm obiceiuri bune, atunci ne vom dezvolta obiceiuri rele. Întreabă-te: „Care sunt cerințele minime? Care sunt obiceiurile esențiale care dau naștere tuturor celorlalte?” De obicei, acestea implică obiceiuri care influențează timpul, banii și relațiile. Dacă este recunoscută domnia lui Isus Hristos peste aceste trei domenii ale vieții, atunci El va fi într-adevăr la cârma vieții creștinilor respectivi.

Inițiază un studiu intitulat „Descoperirea maturității spirituale” care să se concentreze asupra formării a patru obiceiuri fundamentale ale unui ucenic: obiceiul de a petrece timp cu Cuvântul lui Dumnezeu, obiceiul rugăciunii, obiceiul zecuielii, și obiceiul părtășiei. Acestea se bazează pe afirmațiile lui Isus care definesc ucenicul (vezi Luca 14:33; Ioan 8:31,32; 13:34,35; 15:7,8).

După ce îi înveți pe creștini lucrurile privitoare la aceste patru obiceiuri (ce, de ce, când și cum), treci mai departe la etapele practice referitoare la începerea și menținerea altor obiceiuri (vezi Neemia 9:38). La încheierea acestui studiu toți participanții semnează un legământ de maturitate. Legămintele semnate sunt strânse, eu le semnez în calitate de martor, le laminăm și apoi le înapoiem semnatarilor, care le pot purta cu ei în portmoneu. În fiecare an ne reînnoim legămintele și eliberăm alte formulare. Accentul pus pe dedicarea pe durata unui an îi ajută pe oameni să înceapă în fiecare an cu un nou avânt.

Deși ei se vor lupta pe cale, oamenii vor sfârși acest curs schimbați pentru totdeauna. Este un

moment înălțător de fiecare dată când fiecare participant la acest studiu își dedică timpul, banii și relațiile lui Isus Hristos.

3. Concepe un program echilibrat de educație creștină. Am menționat mai devreme că există cinci etaloane ale creșterii spirituale: cunoașterea, perspectiva, convingerea, deprinderile și caracterul – elementele componente ale maturității spirituale. Noi ne-am dezvoltat un program cheie care să ușureze fiecare nivel de învățare.

Cunoașterea Cuvântului. Pentru a începe crearea unui program de creștere spirituală, pune-ți două întrebări: „Ce cunosc deja oamenii?” și „Ce trebuie să cunoască ei?” O biserică care a crescut în principal prin creștere biologică (convertirea copiilor membrilor acesteia) sau prin creștere prin transfer, s-ar putea să aibă mulți membri care au deja o cunoaștere considerabilă a Bibliei. Însă nu aceasta este situația într-o biserică concepută să-i evanghelizeze pe cei pierduți. În acest ultim caz, nu poți presupune că noii membri cunosc ceva despre Biblie, și trebuie să începi de la zero.

***Pentru mulți oameni
o barieră în calea creșterii
spirituale nu este lipsa de dedicare
sau consacrare, ci o dedicare prea
mare pentru lucruri greșite.***

La nivelul cunoașterii, oferă în mod regulat și continuu studii biblice pentru „noii credincioși” și priviri de ansamblu asupra Vechiului și Noului Testament. Cel mai cuprinzător program al nostru pentru dezvoltarea cunoașterii Cuvântului este un curs de studiu biblic inductiv care durează nouă luni, scris și predat de către învățătorii bisericii noastre. Acesta are patru părți: *Pune-ți întrebări* în legătură cu textul; *Observă-l*; *Meditează* asupra lui; și *Practică-l*! Acest curs este bazat pe metodele descrise în cartea mea, *Metode dinamice de studiu biblic*. Fiecare lecție include teme de casă pentru student, care să-l ajute să descopere semnificația textului, comentarii pe marginea lecției, și indicații pentru împărțirea în grupe mici în vederea discutării temelor de casă. Cursul începe în luna septembrie a fiecărui an și sfârșește în luna iunie a anului următor. Pentru femei, noi oferim

aceste studii de două ori pe săptămână, iar pentru bărbați o dată pe săptămână.

Deși toate cărțile Bibliei sunt importante, noi dorim ca membrii bisericii noastre să studieze cinci cărți esențiale, înainte de-a se implica în alte studii: Genesa, Ioan, Romani, Efeseni și Iacov.

Perspectiva. A avea o perspectivă asupra unui lucru înseamnă să înțelegi ceva din cauză că ai privit lucrul respectiv într-un cadru de referință mai larg. Perspectiva este capacitatea de-a înțelege cum sunt legate lucrurile între ele, și apoi de-a judeca în mod comparativ importanța lor. În sens spiritual, aceasta înseamnă a vedea viața din punctul de vedere al lui Dumnezeu. În Biblie cuvintele *înțelegere*, *înțelepciune* și *discernământ* au de-a face cu perspectiva. Opusă perspectivei este *inima împietrită*, *orbirea* și *prostia* sau *mărginirea*.

**A ști ce să faci (cunoașterea),
de ce să faci (perspectiva),
și cum să faci (deprinderea)
sunt toate lipsite de valoare
dacă nu ai convingerea
care să te motiveze să faci
lucrarea respectivă.**

Cunoașterea înseamnă a învăța ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu. Perspectiva înseamnă a înțelege de ce a spus sau a făcut Dumnezeu anumite lucruri și răspunde la întrebări de tipul „de ce” referitoare la viață. Există multe beneficii de care ai parte atunci când înveți să vezi totul din perspectiva lui Dumnezeu, însă aici voi menționa doar patru:

(1) Perspectiva ne determină să-L iubim mai mult pe Dumnezeu.

(2) Perspectiva ne ajută să ne împotrivim ispitei.

(3) Perspectiva ne ajută să trecem prin încercări (Romani 8:28) și să ne dezvoltăm răbdarea (Iacov 1:3).

(4) Perspectiva ne protejează de erori.

Astăzi există o nevoie disperată de păstori și învățători care să-i învețe în mod limpede pe credincioși perspectiva lui Dumnezeu—asupra muncii, banilor, plăcerii, suferinței, binelui,

răului, relațiilor și a tuturor celorlalte aspecte cheie ale vieții (Efeseni 4:14). Perspectiva produce stabilitate.

Convingerea. Convingerile tale includ valorile, dedicările și motivațiile tale. A ști *ce* să faci (cunoașterea), *de ce* să faci (perspectiva), și *cum* să faci (îndemânarea) sunt toate lipsite de valoare dacă nu ai convingerea care să te motiveze să faci lucrarea respectivă.

Convingerile biblice sunt esențiale pentru creșterea și maturitatea spirituală. Biserica *trebuie* să-i învețe pe credincioși convingeri biblice care să echilibreze valorile lumesti cu care credincioșii sunt confrunțați în mod constant. Convingerea ne ajută să fim sânguincioși în a continua să creștem spiritual. Creșterea necesită timp și efort. Fără să fie convinși de necesitatea creșterii, oamenii ajung descurajați și renunță. Când își dezvoltă convingeri cristice, ei își dezvoltă și un simț al scopului în viață. Oamenii dobândesc convingerea necesară trăind în preajma altor oameni care au această convingere. Aceasta este o motivație majoră pentru care noi punem un mare accent pe grupurile mici ca parte a „Procesului nostru pentru dezvoltarea vieții”.

Deprinderile. Deprinderea este capacitatea de a face ceva cu ușurință și în mod corect. Deprinderea se dezvoltă prin practică și experiență, nu prin ascultarea unei prezentări teoretice. Există anumite îndemânări care trebuie dezvoltate de către toți cei care vor să devină creștini maturi, și anume: studiul Bibliei, slujirea, mărturisirea lui Hristos altora, stabilirea relațiilor cu alți oameni și organizarea timpului.

Deprinderile reprezintă pașii practici ai creșterii spirituale. Cunoașterea și perspectiva au de-a face cu faptul de *a ști*. Convingerea și caracterul au de-a face cu acțiunea de *a fi*. Deprinderile sunt legate de *a face*. Noi suntem „împlinatori ai Cuvântului, nu doar ascultători” (Iacov 1:22).

Caracterul. Caracterul asemănător cu al lui Hristos este scopul ultim al întregii educații creștine. A urmări ceva mai puțin decât atât înseamnă a nu înțelege ce este creșterea spirituală (Efeseni 4:13).

Dezvoltarea caracterului lui Hristos în noi este sarcina cea mai importantă din viață, deoarece acesta este singurul lucru pe care îl vom lua cu noi în veșnicie. Aceasta înseamnă că obiectivul întregii noastre învățări trebuie să fie schimbarea vieților, nu doar furnizarea de infor-

mații. Pavel le-a spus lui Timotei și lui Tit că scopul învățării lor era dezvoltarea caracterului celor pe care ei îi învățau (1 Timotei 1:5; Tit 2:1).

Caracterul nu se zidește niciodată în sala de clasă, ci în mijlocul circumstanțelor vieții. Sala de clasă pentru studiu biblic este pur și simplu locul în care sunt identificate trăsăturile de caracter și unde se învață cum se dezvoltă caracterul. Când înțelegem cum folosește Dumnezeu împrejurările pentru dezvoltarea caracterului, noi putem răspunde corect atunci când Dumnezeu ne așază în circumstanțe pentru zidirea caracterului. Dezvoltarea caracterului implică întotdeauna o alegere. Când facem alegerea corectă, caracterul nostru devine mai asemănător lui Hristos.

Când alegem să răspundem unei situații așa cum dorește Dumnezeu, în loc să urmărim înclinațiile noastre naturale, noi ne dezvoltăm caracterul (vezi Galatani 5:22-23).

Cum produce Dumnezeu roada Duhului în viețile noastre? Așezându-ne în circumstanțe exact opuse, astfel încât să avem de făcut o alegere. El ne învață cum să iubim, așezându-ne între oameni greu de iubit; bucurie în vreme de durere; pace așezându-ne în mijlocul haosului ca să putem învăța să ne încredem în El.

Dumnezeu este mult mai preocupat de caracterul nostru decât de confortul nostru. Planul Său este să ne desăvârșească, nu să ne răsfețe. De aceea, El îngăduie în viața noastră tot felul de circumstanțe care ajută la dezvoltarea caracterului: conflicte, dezamăgiri, dificultăți, ispite,

vremuri de secetă și întârzieri. O responsabilitate majoră a programului de educație creștină a bisericii tale este să aceea de-a le oferi credincioșilor cunoașterea, perspectiva, convingerile și îndemănările necesare pentru a face față acestor situații. Iată cinci întrebări pe care trebuie să le pui în legătură cu programul tău de educație creștină:

- Învață oamenii conținutul și semnificația Bibliei?

- Se văd oamenii pe ei înșiși, viața și pe ceilalți oameni mai clar din perspectiva lui Dumnezeu?

- Devin valorile oamenilor mai aliniate la valorile lui Dumnezeu?

- Sunt oamenii mai îndemânatici în a-L sluji pe Dumnezeu?

- Devin oamenii mai asemănători lui Hristos?

Noi lucrăm în permanență la îndeplinirea acestor obiective. Viziunea noastră pentru maturitatea spirituală este să-I aducem glorie lui Dumnezeu, prezentându-I lui Isus Hristos câți mai mulți ucenici asemenea Lui, înainte de întoarcerea Sa. ☞

—Adaptare din capitolul 19 al cărții lui Rick Warren, Biserica motivată de scop [The Purpose-Driven Church] (Grand Rapids: Zondervan, 1995).

Rick Warren este pastorul Bisericii Saddleback, Mission Viejo, California.

TRANSFORMAREA CREDINCIOȘILOR SLABI ÎN UCENICI MATURI

CONTINUARE DIN PAGINA 4

1. Un ucenic aduce multă roadă (Ioan 15:8).
2. Un ucenic Îl iubește pe Dumnezeu și îi iubește pe ceilalți (Matei 10:37; Ioan 13:35).
3. Un ucenic este o persoană lipsită de egoism (Luca 14:33).
4. Un ucenic își duce crucea (Matei 10:38).
5. Un ucenic rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 8:31).
6. Un ucenic Îl mărturisește pe Hristos altora (Marcu 8:38).

Pe scurt, ucenicii sunt cei care se atașează ei înșiși de Isus Hristos și tânjesc să-și dezvolte trăsături de caracter asemănătoare cu cele ale lui Isus Hristos în viețile lor. Acest atașament

nu se bazează numai pe însușirea unei mulțimi de adevăruri despre Hristos, ci devenind asemenea lui Hristos, în așa fel încât Hristos să-Și poată trăi viața Sa prin ei.

Unde începem? Începem cu maxima că fiecare membru al bisericii tale locale ar trebui să facă parte din una din cele două categorii: în cea care ucenicizează sau în categoria celor care sunt ucenicizați de alții. Noi fie că ne „turnăm” viețile noastre într-un ucenic, fie, în calitate de ucenic, învățăm în timp ce altcineva își „toarnă” viața lui în viața noastră. Motto-ul trebuie să fie: „Fiecare instruiește sau este instruit”. Tot ce este mai puțin decât atât nu numai că este nebiblic, dar programează biserica să eșueze în realizarea misiunii sale. De aceea pune-ți singur următoarele întrebări: „Sunt eu gata să ascult de porunca lui Hristos de a face ucenici? Când voi începe?” ☞

parte de puterea lui Hristos nu este un scop în sine, ci un mijloc. Ochii ucenicilor Săi sunt ațintiți asupra scopului etern.

3. *Luca 9:46-50* (cf., *Matei 18:1-5; 20:22-28; Marcu 9:33,40*). În acest pasaj, ucenicii și-au arătat concepția lor despre Împărăție într-o dispută privitoare la cine este cel mai mare. O astfel de dispută a scos în evidență o orientare lumească în care poziția, puterea, statutul, privilegiile și alte lucruri de felul acesta erau importante. Însă Împărăția funcționează într-un mod diametral opus principiilor după care operează lumea. Astfel, Isus le-a spus că cel mai mic dintre ucenici este cel mai mare în Împărăție (versetul 48)— o chemare la renunțarea la interesele proprii de dragul slujirii Domnului și a altora. De fapt, în Împărăție primirea copiilor este mult mai importantă decât poziția (versetele 47, 48).

Ioan descrie un incident (versetele 49-50) care arată o atitudine de proprietar față de lucrarea Împărăției. Într-o încercare de a-l opri pe un om, care nu făcea parte din cercul restrâns al lui Isus, să scoată draci în Numele Lui, ucenicii și-au exprimat dorința de-a monopoliza puterea lui Hristos în interiorul unui grup oficial și limitat. Isus a răspuns interzicându-le să oprească activitățile omului respectiv, deoarece acesta era de partea lor. Atitudinea lor era pur și simplu o altă expresie a dorinței de a fi mare. Limitând lucrarea lui Dumnezeu la un grup ales, ucenicii ar fi limitat gloria la ei înșiși, însă Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu faima. Dumnezeu alege pe cine vrea pentru a-Și arăta puterea și a-Și descoperi Împărăția.

Aceste perspective constituie esența uceniciei nou testamentale. Astăzi ucenicului i se cere să abandoneze lucrurile lumii, să intre într-o relație apropiată cu Hristosul înviat și să ducă Evanghelia Sa unei lumi pierdute.

oameni care „sar“ dintr-o biserică în alta, și dintr-un capriciu în altul.

Este posibil ca oamenii să participe la procesul care are loc în bisericile noastre, să fie expuși slujirii noastre ani de zile, și totuși să nu crească în credință, cunoaștere și maturitate. Serviciile de închinare, școala duminicală și programul de miercură seara sunt evenimente independente, care nu îi ajută întotdeauna pe oameni să-și dezvolte obiceiurile, disciplinele și modul de viață ale unui ucenic. Unii încă se mai agață de mitul potrivit căruia dacă oamenii participă la toate evenimentele bisericii ei vor deveni buni creștini. Greșit!

Natura ilustrează că viața nu se dezvoltă doar prin evenimente, ci în viață evenimentele și procesele sunt întrețesute—concepția, gestația, nașterea și creșterea. A oferi slujiri care nu îmbunătățesc și nu dezvoltă credința, cunoașterea și maturitatea în viețile oamenilor nu este o administrare înțeleaptă a timpului și a resurselor.

Este nerațional să te aștepti ca oamenii să participe la tot ce se întâmplă în biserică, dacă activitățile respective nu se armonizează împreună ca să formeze o parte a procesului prin care se adaugă valoare spirituală vieților lor. Noi nu putem controla răspunsul lor, însă ne putem planifica ceea ce vrem să realizăm în timpul slujirilor pe care le oferim. Multe biserici fac mult prea multe lucrări. Este de preferat să excelezi în câteva lucrări, în loc să faci multe lucrări mediocre.

4. REFLECTĂ MODUL DE VIAȚĂ AL MEMBRILOR BISERICII TALE CARACTERUL ȘI SISTEMUL DE VALORI ALE LUI HRISTOS? (VERSETUL 13)

Dumnezeu este mai interesat de numărul oamenilor care reflectă caracterul Său decât de numărul celor care participă la serviciul de închinare de duminică dimineața. Un ucenic creștin este unul care învață și care Îl urmează pe Isus Hristos, care reflectă învățătura Sa și modul Său de viață, și repetă în mod activ acel model în alții.

O biserică evanghelică a făcut un sondaj în rândul membrilor ei și a descoperit care sunt lucrurile probabile pe care le-am găsi în bisericile noastre, dacă am face un sondaj asemănător. 25 de procente din membrii acelei biserici nu se roagă niciodată, 35 de procente nu citesc niciodată Biblia, 60 de procente nu dau niciodată bani pentru misiune, 70 de procente nu și-au asumat niciodată vreo responsabilitate în biserică, 85 de procente nu au invitat niciodată pe cineva la biserică, și 95 de procente nu au câștigat pe nimeni pentru Hristos.

Aceste rezultate nu reflectă disciplinele unui adevărat ucenic; ele reflectă mai mult cultura noastră

decât caracteristicile lui Hristos, și acești creștini sunt ucenicizați mai degrabă în mod cultural decât biblic. Semnul distinctiv al creștinilor care se maturizează este dorința lor adâncă de-a fi plăcuți lui Hristos. În mod normal în viața creștinilor care cresc se găsesc trei caracteristici: comuniunea cu Dumnezeu, lepădarea de sine și de natura păcătoasă, și slujirea activă a lui Hristos și a bisericii. Acestea sunt dezvoltate prin practicarea disciplinelor și a obiceiurilor fundamentale cum sunt: studiul biblic, rugăciunea, meditația, postul, cumpătarrea, sacrificiul, acceptarea autorității spirituale, slujirea, disponibilitatea de a fi instruit, și câștigarea personală de suflete.

Contrar cu ceea ce cred cei mai mulți, conducătorii nu obțin ceea ce predică și-i învață pe alții, ci obțin rezultate în domeniile în care investesc în mod practic. Când ei îi ajută pe oameni să înțeleagă de ce trebuie să practice acele discipline și obiceiuri spirituale, și cum să le practice, este mult mai probabil să-i vadă pe credincioși dezvoltându-se ca ucenici.

O biserică va influența comunitatea în mijlocul căreia se află mai mult prin caracterul și dedicarea membrilor ei decât prin programe, proiecte și prin mulțimile mari pe care reușește să le strângă împreună. Ce procent din modul de viață al membrilor tăi îl reflectă pe acela al unui creștin care crește?

5. CÂTE PROCENTE DIN MEMBRII BISERICII TALE SUNT UȘOR DE CLĂTINAT ÎN CREDINȚA LOR ȘI SUNT VULNERABILI ÎN FAȚA AMĂGIRILOR CELUI RĂU? (VERSETUL 14)

Capriciile oamenilor, înșelătoriile, și învățăturile și doctrinele greșite abundă. Mulți creștini nu au o cunoaștere suficientă a Cuvântului lui Dumnezeu sau nu au un discernământ suficient pentru a deosebi binele de rău sau adevărul de minciună. Sunt membrii tăi vulnerabili la capriciile oamenilor, la înșelătorii și la învățături false? Când văd sau aud ceva la un post de televiziune sau de radio „creștin” acceptă ei lucrurile respective deoarece sunt transmise în cadrul unui program „creștin”? Dacă da, atunci probabil că nu zidești oameni, și nici nu faci ucenici.

Efesenii 4:11-16 afirmă foarte limpede de ce se întâmplă așa. Atunci când conducătorii îi instruiesc pe credincioși în mod corespunzător în credința creștină, rezultatele vor fi discernământul, interpretarea corectă a Scripturii, și stabilitatea

în Trupul lui Hristos. S-ar putea să ai servicii în biserică săptămână de săptămână, însă dacă oamenii nu învață și nu aplică principiile și adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, atunci ei merg orbește pe calea pierzării (Osea 4:6).

Singura modalitate în care credincioșii se pot împotrivi învățăturilor false și înșelătoriilor este având o temelie puternică, zidită pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care participă doar la serviciile de închinare, nu au tendința de a fi stabili sau dedicați. Oamenii au nevoie de relații cu alți credincioși la care să găsească ajutor când sunt în nevoie și în fața cărora să fie răspunzători de ceea ce fac. Dacă ne concentrăm atenția asupra evenimentelor importante și asupra experiențelor în cadrul grupurilor mari, oamenii nu vor învăța să interpreteze și să discearnă corect Cuvântul lui Dumnezeu.

Pastorii trebuie să ofere și să promoveze un proces cum este școala duminicală și studiul biblic săptămânal unde să fie predat Cuvântul lui Dumnezeu într-un cadru în care să existe relații pline de dragoste, răspunderea unora în fața celorlalți și aplicare practică a învățăturilor predate. Caută să dezvolti un proces de zidire a oamenilor care nu numai să-i învețe Cuvântul lui Dumnezeu dar să îi și ajute pe aceștia să aplice activ principiile Cuvântului în viețile lor.

6. SE ZIDESC ȘI SE EDIFICĂ RECIPROC MEMBRII BISERICII TALE? (VERSETELE 15, 16)

Sau există neînțelegeri și lupte în interior? Există mai multă distrugere decât zidire? Un trup sănătos se edifică și se zidește pe sine însuși în timp ce membrii acestuia se încurajează unii pe alții. Climatul și cultura bisericii atrage și ajută la dezvoltarea unui anumit fel de viață. Dacă climatul este sănătos, oamenii vor crește în Domnul, și acest lucru va ieși la iveală prin faptul că oamenii vor spune adevărul în dragoste—zidindu-se unii pe alții în credință. Când Trupul nu este sănătos, s-ar putea ca adevărul să fie rostit, dar nu în mod necesar în dragoste.

Verifică climatul bisericii tale. Ce rezultat ai obține la examenul final al lui Dumnezeu pentru biserici și conducători? Dacă vreo întrebare sau două necesită mai multă atenție, ai timp la dispoziție să începi. Ceea ce contează la examenul final al lui Dumnezeu este zidirea și edificarea oamenilor, nu a bisericilor.

UNELTE pentru lucrători

ILUSTRĂȚII

„VĂD DRAGOSTE!”

O țară tropicală, unde, în urmă cu câțiva ani trăiau mulți americani, a fost lovită de o boală de ochi groaznică, care a afectat mai ales copiii. Cei ai americanilor au fost mai vulnerabili din cauza unei deficiențe în sistemul lor imunitar. Semnele bolii erau inconfundabile. La cinci zile după apariția primelor simptome copilul orbea. Este de înțeles că părinții erau îngroziți.

Într-o dimineață una dintre mamele americane s-a trezit și a văzut toate simptomele groaznicei boli în ochii fetei ei. A dus-o la doctor, doar ca să i se spună că nu exista nici o speranță.

Stăpânindu-și lacrimile, mama și-a luat fetița de mână și au plecat împreună pe un câmp din apropiere. Acolo și-a luat fetița în brațe și i-a spus să observe lumina soarelui și cum strălucea acesta peste câmpul care le înconjura.

Apoi au îngenunchat în mijlocul florilor galbene. Mama a rupt o floare, i-a mirosit parfumul împreună cu fiica ei și au examinat cu atenție structura minunată și complicată a acesteia, pe care numai Dumnezeu o putea face.

Apoi, mama a ridicat-o pe fetița la înălțimea feței ei și i-a poruncit cu blândețe: „Uită-te la mine.” Apoi a întrebat-o: „Cum este părul meu?”

„Negru, mami. Negru și frumos.”

„Dar ochii mei — privește-i. Cum sunt ei?”

„Albaștri, albaștri ca cerul,” spuse ea, mângâind-o pe față cu o afecțiune copilărească.

Mama o trase mai aproape de pieptul ei și o strânse tare, apoi își privi fiica drept în ochi. „Acum,

draga mea, ce vezi în ochii mei?”

„Dragoste, mami. Văd dragoste!”

Știind că orbirea era inevitabilă, mama a dorit ca fiica ei scumpă să-și amintească întotdeauna de trei dintre cele mai minunate daruri ale lui Dumnezeu: lumina, frumusețea și dragostea.

—© Fă o pauză [Take a Break], 1992, Gospel Publishing House.

DRAGOSTE

George Crane, foiletonist și lucrător în biserică povestește despre o soție, plină de ură împotriva soțului ei, care a venit odată în biroul lui. „Nu numai că vreau să scap de el; vreau să-i și plătesc pentru tot ce mi-a făcut,” spuse ea. „Înainte de-a divorța, vreau să-l rănesc tot atât de mult cât m-a rănit el pe mine.”

Crane i-a sugerat un plan ingenios: „Du-te acasă și poartă-te ca și cum l-ai iubi cu adevărat pe soțul tău. Spune-i cât de mult înseamnă el pentru tine. Laudă-l pentru fiecare trăsătură de caracter decentă. Întrece-te pe tine însuși în a fi cât mai bună, mai atentă și mai generoasă posibil. Nu cruța nici un efort ca să-i fii plăcută, și să-l faci să se bucure. Fă-l să creadă că îl iubești. Când îl vei convinge de dragostea ta nemuritoare și că nu poți trăi fără el, atunci aruncă bomba. Spune-i că vrei să divorțezi. Acest lucru îl va răni cu adevărat.”

În timp ce răzbunarea i se putea citi în priviri, ea zâmbi și exclamă: „Minunat! Extraordinar! Niciodată n-a visat el așa ceva!”

Și ea a făcut acest lucru plină de entuziasm. Acționând „ca și cum” timp de două luni de zile, ea a manifestat dragoste și bunătate, și

a fost ascultătoare, darnică, generoasă și gata să ajute.

Fiindcă ea n-a mai revenit, Crane a sunat-o și a întrebat: „Ești gata acum să inițiezi procedura pentru divorț?”

„Divorț spui?” întrebă ea. „Niciodată! Am descoperit că îl iubesc cu adevărat.”

Acțiunile ei i-au schimbat sentimentele. Mișcările s-au transformat în emoții. Abilitatea de a iubi nu se bazează atât de mult pe promisiuni înflăcărate cât pe fapte repetate deseori.

—Citată în Leadership, 1983

ÎNFRUNTĂ-ȚI TEMERILE

Max Lucado povestește o legendă din India despre un soarece care era îngrozit de pisici.

Șoarecele a întâlnit un magician care a fost de acord să-l transforme în pisică. Această transformare l-a scăpat de frică până când pisica a întâlnit un câine. Atunci s-a întors la magician și i-a cerut să-l transforme în câine. Magicianul i-a satisfăcut cererea.

Apoi șoarecele-transformat-în-pisică-transformată-în-câine a întâlnit un tigru. S-a întors din nou la magician, și iarăși magicianul i-a împlinit dorința de a deveni animalul de care se temea — de data aceasta un tigru. Însă când tigrul s-a întors la magician ca să se plângă că a întâlnit un vânător, magicianul a refuzat să-l ajute. „Te voi transforma iarăși în soarece, pentru că deși ai trupul unui tigru, tu încă ai inima unui soarece.”

Dacă permitem fricii să ne stăpânească, noi vom deveni lucrul de care ne temem cel mai mult.

—Max Lucado, Aplauze din cer [Applause from Heaven],

©Word Publishing, 1990

Schițe de predică

RECUNOȘȚINȚA — MAI MULT DECÂT O SĂRBĂTOARE

**Luca 24:52, 53; Fapte 27:33-36;
1 Tesaloniceni 5:18**

INTRODUCERE:

Pentru primii creștini recunoștința a fost un mod de viață. Noi trebuie să le urmăm exemplul.

MESAJ:

1. Recunoștința în închinare

(Luca 24:52,53).

- Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru Mântuitorul înviat și înălțat.
- Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru părtășia cu alți credincioși.
- Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru gloria și maiestatea Sa.

2. Recunoștința în încercări

(Fapte 27:33-36).

- Faptul că Îi mulțumim lui Dumnezeu în mijlocul încercărilor îi încurajează pe alții cu credință mai puțină.
- Noi trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu deoarece chiar și în furtuni El face ca toate lucrurile să lucreze spre binele nostru.
- Noi trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru intervenția Sa care împiedică necazul nostru să ia forme și mai severe.

3. Recunoștința în toate lucrurile (1 Tesaloniceni 5:18).

- Deoarece voia lui Dumnezeu este să-I mulțumim pentru toate lucrurile, aceasta în mod evident joacă un rol în dezvoltarea noastră spirituală.

- Uneori trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu chiar și atunci când nu simțim că avem vreun motiv pentru a fi mulțumitori.
- Prin faptul că Îi mulțumim în toate lucrurile, noi recunoaștem că El este suveran în viețile noastre, că nimic nu vine în viața noastră fără să fie îngăduit de El.

CONCLUZIE:

Un spirit recunoscător și plin de mulțumire duce la sănătate spirituală. Acesta ne ajută să urmărim binele și nu răul în orice situație.

—Kenneth D. Barney,
Springfield, Missouri

BUCURIA SECERIȘULUI

Isaia 9:3

MESAJ:

1. Ce este bucuria secerișului?

- Aceasta este mai mult decât bucuria cuiva când vede răsplata muncii lui.
- Aceasta este bucuria extraordinară pe care o produce siguranța credincioșiei lui Dumnezeu (Genesa 8:22).

- Aceasta este bucuria așteptării.

- (1) Fermierul se bucură în timp ce așteaptă secerișul.
- (2) Noi ne bucurăm întimp ce Îl așteptăm pe Domnul secerișului să vină.

2. Care bucurii ale credinciosului se aseamănă cu bucuria secerișului?

- Bucuria mântuirii.
- Bucuria rugăciunilor ascultate.
- Bucuria victoriei asupra ispitelor.
- Bucuria de a fi de folos altora.
- Bucuria părtășiei cu Domnul.

—Charles Haddon Spurgeon
(adaptare din „Farul adunării“)

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.

În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?

2 Corinteni 2:14-16

CĂRȚI EXTRAORDINARE DE LA **Life** PUBLISHERS INTERNATIONAL

BIBLIA DE STUDIU pentru o Viață Deplină,

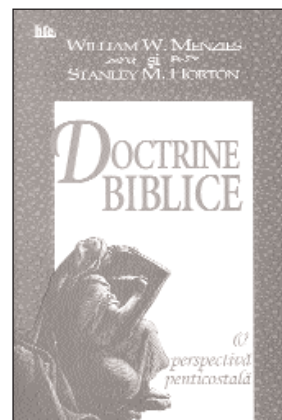
este destinată să vă ajute să câștigați o înțelegere mai profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin care puteți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos. Pe lângă textul biblic propriu-zis (versiunea D. Cornilescu) această Biblie mai conține:

titluri pe secțiuni, note de studiu, articole, introducere la fiecare carte a Bibliei, simboluri tematice, tabele, hărți, indice de subiecte și o concordanță.

DOCTRINE BIBLICE:

O perspectivă penticostală, de William W. Menzies și Stanley M. Horton

Dacă crezi că Duhul Sfânt este pentru astăzi, acesta este un studiu de care ai nevoie în biblioteca ta și pentru a-l împărtăși cu alții. Este un material ideal pentru a-i învăța pe noii convertiți elementele fundamentale ale credinței și pentru promovarea creșterii spirituale în biserică. **Doctrine Biblice** oferă o prezentare nouă a poziției penticostale privitoare la 16 adevăruri biblice fundamentale.

DUHUL NE AJUTĂ SĂ NE RUGĂM: O teologie biblică a rugăciunii de Robert L. Brandt și Zenas J. Bicket

Rugăciune. Comuniune cu Dumnezeu. Acest studiu este destinat credincioșilor plini de Duhul Sfânt care doresc să vadă puterea rugăciunii prezentă în mod miraculos în propriile lor vieți. Examinând dovada clară a eficienței rugăciunii în Biblie, acest studiu cuprinzător arată că aceeași putere este încă disponibilă astăzi. Brandt și Bicket includ și 4 anexe care examinează experiența contemporană privind armătura spirituală în rugăciune, aplicații ale unirii în rugăciune, apariția unui înger și mărturiile ale unor rugăciuni ascultate.

ETICA LUCRĂTORULUI CREȘTIN:

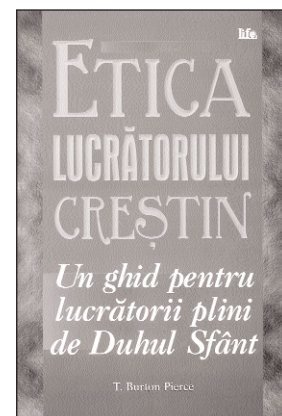
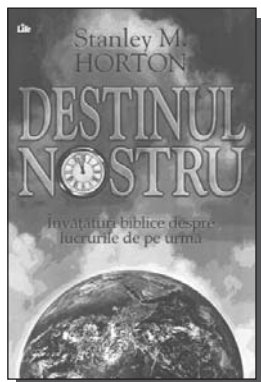
Un ghid pentru lucrătorii plini de Duhul Sfânt, de T. Burton Pierce

Această carte este un tratat care se ocupă de provocările morale și etice cu care sunt confrunțați lucrătorii. Scrisă de un slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu, această nouă carte abordează aspectele etice ale relațiilor lucrătorului cu Dumnezeu și cu oamenii.

După Biblie, aceasta este cea mai bună carte pe care un lucrător sau un viitor lucrător o poate avea.

DESTINUL NOSTRU: Învățăături biblice despre lucrurile de pe urmă, de Stanley M. Horton

Aici este vorba despre *Moarte și starea intermediară, Înviere și Rpire, Necazul cel Mare, Timpul Rpirii, Concepții privitoare la Mileniu, Împărția milenară, Judecata finală, Starea finală a celor vii, Starea finală a celor neprihniți*. Doriți să cunoașteți în detaliu ce plan are Dumnezeu pentru copiii Săi, și ce urmează să facă Dumnezeu pentru a-Și desvârși creația Sa? Citiți **DESTINUL NOSTRU: Învățăături biblice despre lucrurile de pe urmă!**

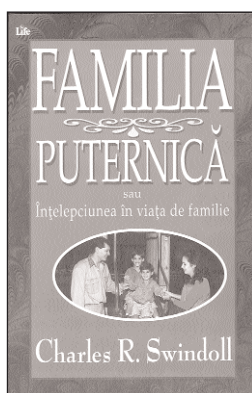

ANOTIMPURILE INIMII de Gigi Graham Tchividjian

Mamă a șapte copii și fiica cea mai mare a familiei Billy și Ruth Graham, Gigi Tchividjian a îndurat furtuni, a băjbăit prin ceață, și a experimentat vremuri de înălțare sufletească și depresii spirituale. În zile însoțite precum și în cele noroase ea a găsit adăpost într-o Stâncă care se înalță

mai presus de toate celelalte.

În aceste meditații devoționale pline de căldură, Gigi arată atât mamelor casnice cât și celor care merg la serviciu cum încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său pot aduce calm, perspectivă și stabilitate . . . chiar și în cele mai haotice cămine!

FAMILIA PUTERNICĂ sau Înțelepciunea în viața de familie de Charles R. Swindoll

Este într-adevăr posibil să te bucuri de o viață de familie caldă și minunată, dacă știi cum să urmărești aceasta. Cele 14 capitole pline de viață ale acestei cărți îți vor oferi sugestii pentru a-ți umple căminul de iubire, veselie și respect reciproc . . . precum și de o comoară de amintiri neprețuite.

CRUCEA ÎNCĂ ESTE MAI TARE DECÂT PUMNALUL de Don Wilkerson

Plină de speranță pentru cei ce sunt dependenți de droguri și alcool, cartea oferă răspunsuri pentru „războiul drogurilor”—și provoacă Biserica să ducă Evanghelia la „generația pumnalului”!

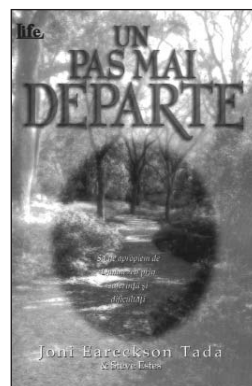
EXPERIMENTAREA PROFUNZIMII LUI ISUS HRISTOS de Jeanne Guyon

Aceasta este una dintre cele mai influente cărți spirituale scrise vreodată, chiar și istoricii laici recunoscând marele impact pe care ea l-a avut în istoria creștinismului.

Experimentarea profunzimii lui Isus Hristos te va conduce la o relație cu totul nouă—și mai profundă—cu Isus Hristos.

UN PAS MAI DEPARTE de Joni Eareckson Tada și Steve Estes

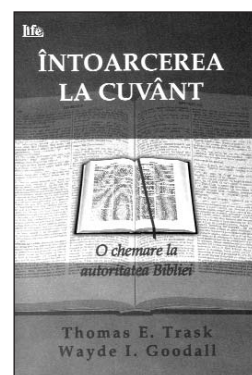
Pentru toți cei care au citit autobiografia lui Joni Eareckson, cartea **Joni**, și nu numai, această nouă carte este așteptată de mult timp. Având în vedere titlul extrem de sugestiv și faptul că Joni este foarte cunoscută cititorilor români, această carte aproape că nu mai are nevoie de prezentare. Părțile principale ale cărții sunt următoarele: *Punând împreună piesele mozaicului suferinței, În timp ce lucrăm la mozaic, Vindecarea: o piesă a mozaicului, Când piesele nu par să se potrivească și Când toate se potrivesc!*

ÎNTOARCEREA LA CUVÂNT: O chemare la autoritatea Bibliei de Thomas E. Trask și Wayde I. Goodall

Nici închinarea, nici alte activități dragi nouă nu trebuie „să pună la colț” studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Autorii subliniază importanța rămânerii în Cuvântul

lui Dumnezeu—a cunoașterii acestuia, a trăirii lui, și a cufundării în acesta până când „însăși esența Bibiei va curge din noi”. Fiecare lucrător și conducător de biserică va găsi călăuzire și inspirație în cartea

AFGANISTAN, LACRIMILE MELE de David Leatherberry și Bob Abbott

Dacă vă întrebați ce înseamnă a fi cu adevărat dedicat lui Dumnezeu, citiți această carte. În ea veți afla răspunsul.

Toate cărțile noastre
le puteți comanda la adresa:

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
Str. Ady Endre nr. 33
3700 ORADEA, Bihor
Tel. (059) 136264, Mobil:
(094) 624236, Fax (059) 447180
E-mail: liferom@rdsor.ro

ȘI
A
L
T
E
L
E
.

Afirmația următoare ar trebui să ne-o însușim fiecare.

Declarația mea publică

Am primit viziunea, m-am hotărât, am pășit dincolo de linie; zarul a fost aruncat, pasul a fost făcut, mărturia a fost prezentată, promisiunea a fost rostită. Am devenit un urmaș al lui Bristol. Trecutul meu este răscumpărat, prezentul meu este sigur, viitorul plin de speranță, punctele mele au fost arse, vechea mea viață răstignită, noua mea viață sfințită, călătoria a început, scopul este de la vedere la credință, de la vinovăție la desăvârșire, de la întunerie la lumină, de la închisoare la libertate. Eu sunt pe cale!

Nimic nu mă va împiedica, nu mă va atrage, nu mă va înșela, nu mă va abate din cale, nu mă va face să deraiez, nu mă va îndepărta, nu mă va deprograma, nici nu mă va distruge. Nu voi privi înapoi, nu mă voi întoarce, nu voi încetini, nu voi cădea, nici nu voi coborî. Am pornit în această alergare plin de putere, eliberat de slăbiciune; plin de speranță, scăpat de disperare; plin de credință, scăpat de îndoială; plin de curaj, scăpat de Satan, și plin de îndrăzneală. Obstacolele nu mă vor obosi, plăcerile nu mă vor ademini, deoarece eu am făcut alegerea, am deschis contul, am sigilat ordinele de luptă, am completat planul de zbor și sunt pe calea mea. Am terminat cu viziunea micapă, cu umblarea prin vedere, cu visele mărunte, cu pibegurile fără sens, cu faptele mici, cu proiectele neînsemnate, și cu vorbirea ieștină. Am terminat cu dedicarea unei inimi împărțite, cu mediocritatea, cu promisiunile călcate și cu disciplina de formă. Când o minte înnoită, voi nutri gânduri sfinte; cu o limbă nouă voi spune un mesaj nou; cu o nouă umblare voi merge în locuri diferite; cu ochi noi voi avea viziuni diferite. Am fost cumpărat cu un preț, am fost sigilat cu Duhul Sfânt, și îmi este asigurată o moștenire. Începând de astăzi voi trăi ca un prinț care intră în moștenirea sa.

Bob Moorehead